

Doğudaki toprak ağalariyle Beyoğlundaki sokak kabadayılarının başka illere sürülmesi Anayasa'ya aykırı imiş! — Gazeteler —

Ana şefkati!

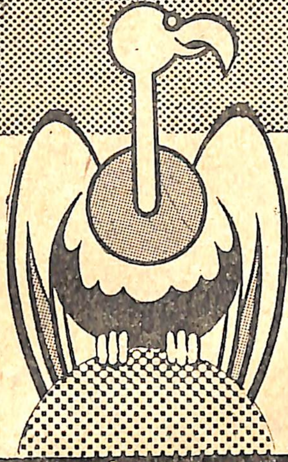
Unutmayınız ki...
Daima daha fazla...
Daima en fazla ikramiye
yalnız **İş Bankasındadır.**

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

Faal - 533 - 23

Akbaba

SİYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :
Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :
Ergin Ortaç
YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli, Nimet Arzık, Necdet Rüştü Efe, Vâ - Nû, Selâmi Yurdatap, İlhan Selçuk, Baha Oral, Adnan Tahir, Hüseyin Korkmazgil, Kenan Akıncı, Yaşar Özen, Semiramis Aydınlık.

KARİKATÜR AİLESİ :
Necmi Rıza, Turhan Selçuk, Suat Yalaz, Nehar Tüblek, Semih Balcıoğlu, Cafer Zorlu, Şadi Dinççağ, Bülent Şeren, Mehmet Polat, Yaşar Tonguç, Metin Gökçe, Zeki Beyner, Burhan Solukçu.

Yazı işlerini fiilen idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Ercan Matbaası
Kapak baskısı :
Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı 50, Altı aylığı 25 lira. Yabancı memleketlere yıllığı 100, altı aylığı 50 lira. Uçakla gönderilmesi istenen abonelerden uçak masrafı ayrıca alınır.

Fiatı : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer caddesi, No. 8 - 10
Daire : 3.

İLAN FİATI :
Kapak içi, santimi 20 lira, iç sayfalar 30 liradır.
Cilt : 1 — Sayı : 30
8 Şubat 1962
YIL : 40
Telefon : 22 18 11

Bu gazete Basın ahlâk Yasasına uymayı taahhüt etmiştir.

Utanmak karaborsaya mı düştü ?

GALİBA duygularımızda bir nasırlaşma var. Kolay kolay bir iç sızısı, bir yürek ezginliği, bir yüz kızartısı duymuyoruz. Başımıza doğru, şakaklarımızı terleten bir sıcaklık çıkmıyor, avuçlarımız yanmıyor, parmak uçlarımız karıncalanmıyor artık... Eski alıngan insan, eski utangaç insan değiliz.

Son günlerde, benim çok önem verdiğim bir haber, gazetelerin karınca satırları arasında kayboldu gitti.

Haber şudur:

Düşük iktidara yabancı hükûmetler tarafından verilmiş çeşitli hediyelerin, şahıslara mı, yoksa devlete mi verilmiş olduğu sorulmuş...

Cevap da şudur:

Devlete, sigara kutusu, kol düğmesi, pudralık armağan edilmez. Bu hediyeler, elbet şahıslara verilmiştir!

Bunu kim sordu?.. Bizim, o kadar titiz olduğumuz iç dâvamıza yabancı elçileri, yabancı devlet adamlarını kim karıştırmak istedi?.. Sonunda, siyasî izzet-i nefsimizi tokatlayan bu cevaba suçsuz yanağımızı kim uzattı, sormak, öğrenmek, milletçe hakkımızdır.

Hediyeler kime verilmişmiş?.. Devlete mi, yoksa o günkü devlet adamına mı?..

Politika dünyasında karşılıklı ziyaretler ve karşılıklı hediyeler, elbet Demokrat Partinin icadı değildir. Çok gerilere gitmeden, yalnız Cumhuriyet devrini, sık değil, geniş delikli bir süzgeçten akıtsak, adı sanı hafızalarımızdan silinmiş nice eski Bakanların devlethanelerinde böyle, kimi yükte, kimi pahada ağır hediyelere hâlâ rastlarız... Bakanlar mı dedim?.. Hele hele biraz daha inelim: Bakanlarla beraber o saltanatlı yolculuklara katılmış talihli kişilerin evlerinde, salonlarında bile masaları, duvarları süsleyen böyle —hâtıra değerinden üstün— hediyeler vardır!

Şimdi, ihtilâlin dipçiğiyle cezaevlerine tıkılmış düşük politikacıların sırtlarındaki suçlara yeni suçlar yüklemek gayretiyle, yabancı elçiliklerin kapılarını çalmış, yüzümüz kızarmadan, sesimiz titremeden, yüreğimiz sızlamadan, kendi iç boğuşmamızda, onlardan, o başka toprağın, başka bayrağın insanlarından işimize yarayacak birkaç söz, birkaç satır istemişiz!

Şimdi ne olacak?.. Verilen cevap, onları değil, soranları mahkûm ediyor!..

İsmet İnönü gibi, kendi portresini kendi sözleriyle çizen, gün görmüş bir «tarih - adam» ın Başbakanlığında böyle şey olmaz. Burada, kalemimden çıkan «şey» in tam karşılığı «rezalet» tir!

Bebek dâvası, köpek dâvası gibi asıl büyük dâvayı küçültücü konular azmış gibi bir de yabancı devletlerin verdiği hediyeler dâvası açarak suçluların suçsuzluğunu mu ispat edeceğiz?..

Asıl dâva, asıl büyük dâva, çevresinden dolanıp geçtiğimiz ve yamacına bile tırmanmadığımız geride kalmış bir dağdır: Bir milyar yedi yüz milyon yüksekliğinde bir dolar dağı!

Bu dağ, on yılda, düşük iktidara, yalnız ekonomik sahada yapılan dış yardımı gösteriyor. Türk parasına çevirirsek yirmi milyar lira eder!..

İşte sorulmayan, sorulamıyan, hesabı görülmemiş büyük dâva budur: Nerede bu yirmi milyar lira?..

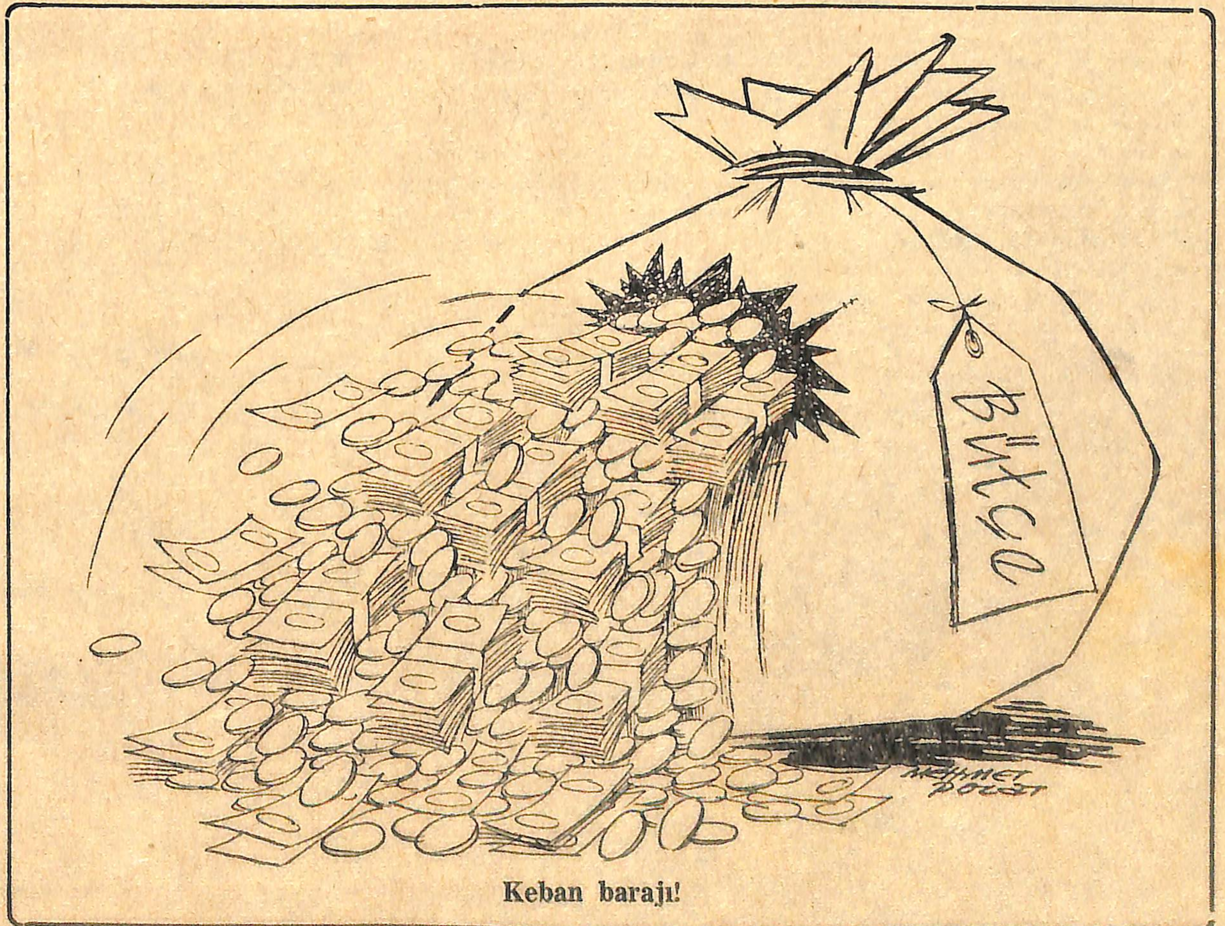
Kayseri Cezaevinde toplanan perişanların ceplerinde değil elbet. Ama nerede?.. Kimlerin ceplerinde?.. Kimlerin kasalarında?..

Türkiye, Türkiye olalı böyle para görmedi: Ne Meşrutiyetten önce, ne Cumhuriyetten sonra!

Bu ağır, bu altından kalkılmaz dağ ortada dururken, kalkmış beş yüz liralık gümüş şamdanın hesabını soruyoruz: Hem de yabancı elçiliklerin kapılarını çalarak...

Utanmak karaborsaya mı düştü?

Yusuf Ziya ORTAÇ

Keban barajı!

Hayır, Gelmeyecek!..

Naci Sadullah

Bir karı - koca arasında:

— Yemek biraz gecikti kocacığım... Affedersin...

— Af, af, af... Hep af... Kırk defa tenbih ederiz:

«Karıcığım pantalonumuzun kıçı söküldü, şunu dikiver!..» deriz. Bir hafta sonra bakarız: Pantalonun kıçı hâlâ sökük. «Karıcığım, hani bu dikilecekti?..» diye sordunuz mu cevap hazır:

«— Affedersin kocacığım: Unutmuşum!..»

Bin defa rica ederiz: «Karıcığım, doktor bana tuzu yasak etti. Şu yemeklere tuz koyma!..» Bakarız, ertesi akşam etli fasulya yine şap olmuş! «Karıcığım, hani yemeğe tuz koymıyacaktın?..» diye sorunca cevap yine hazır:

«— Affedersin kocacığım, dalmışım!..»

Yüz defa söyleriz: «Karıcığım, ben bu aşifte Fatma hanımdan hoşlanmıyorum. Bunu bir daha bu eve sokma!» Fakat bir akşam eve gelince bakarız ki Fatma hanım yine karşımızda!.. «Karıcığım, hani bu karı bu eve sokulmıyacaktı?» deriz. Mâlûm cevap hazır:

«— Affedersin kocacığım: Senin o kadar erken geleceğini bilmiyordum!..»

«Hülâsa af, af, af... Hep af... «Affedersin kocacığım!..» Fakat ben usandım artık bu aftan... Sokaklarda pantalonunun kıçından kilotun sarkarak dolaş... Yemekte avuç avuç tuz yutarak her kaşıkta ölüme biraz daha yaklaş... Evde ikide birde o şıllık Fatma Hanımla karşılaşıp sinir huzurundan uzaklaş... Ve sonra: «Affedersin kocacığım!...»

Fakat hayır efendim: Artık bende bıçak kemiğe dayandı... Seni bu sefer asla affetmiyorum. Bu eve aftan evvel «huzur» gelecek!

— O «huzur» da kim kocacığım?

— Benim «huzur» dediğim «adam» değildir!

— Haa bak, şimdi iş değişti. Sen, «kocacığım, kocacığım!» deyişime bakıp da beni «Hanife» Dudunun dilsiz kızı mı sandın? Şimdi durup dururken kanımı başıma sıçratıp da bana bayrakları açtırma...

— Ne varmış bayrakları açacak?

— Ben evin içinde hayvan istemem...

— Hayvanı da nerden çıkardın yahu?

— Nerden çıkardın ne demek? Eve getireceğin «Huzur» un «adam» olmadığını söyleyen sen değil misin?

— Sen yanlış anlıyorsun karıcığım: Benim bu eve gelmesini istediğim «huzur» «adam» değildir ama, «hayvan» da değildir!

— Hem adam değil, hem hayvan değil, öyleyse ne biçim mahlûk o? Ben evimde öyle cinsiyeti karışık yaratıklar istemem...

— Karıcığım, dinle, köpürme, şahlanma, da anlatayım: Benim huzur dediğim...

— İstemem... İstemem dedim vesselâm... «Huzur» kapıdan içeriye girer girmez, ben çıkarım, anladın mı?

— Fakat karıcığım...

— Karıcığım, marıcığım diye beni boşuna tavlamaya çalışma... Hayvan değilmiş, insan değilmiş... Ya kimmiş öyleyse senin o «huzur» dediğin? Berduş mudur? Kopuk mudur, nedir? Zaten adında meymenet yok mübareğin. Ben bu yaşıma geldim: «Huzur» diye hiçbir insan ismi duymadım. En sevmediğim isim: «Satılmış» tı. Fakat şimdi «Satılmış» a bile razıyım: «Huzur» u istemem...

— Ama karıcığım sen beni dinlemiyorsun ki... Sade kendin söylersen anlaşamayız... Müsaade et de sana «huzur» un ne demek olduğunu anlatayım... «Huzur» demek, nasıl anlatayım? Şey demek..

«— Haydi canım haydi... Adama bakın!.. Daha kim olduğunu, ne olduğunu anlatamadığı herifi tutup eve getirecek... İstemem... İstemiyorum anladın mı? O «huzur» denilen mahlûk bu eve katiyen gelmiyecek.. Gelirse suratına tükürürüm. Defolup gitmezse ben giderim...

— Karıcığım, nedir bu hâlin böyle? Suratın sapsarı oldu... Alnının damarları şişti... Gözlerin âdeta ateş püskürüyor. Halbuki «huzur», hiç de senin sandığın gibi değil... Beni bir dakikacık dinlesen anlatacağım sana... Seveceksin... «Bizim eve gelsin, yerleşsin, bir daha hiç aramızdan ayrılmasın!» diyeceksin..

— Yeter!... Yeter!... Ya sus, ya şimdi kaskatı bayılacağım... Bana hâlâ elin mendeburunun savunmasını yapıyor... Üstelik bir de sevecek mişim... Yoksa sen bildiğim ahlâkını mı değiştirdin? Nerdeyse bana: «Herifin koynuna gir de yat!» diyeceksin... Yoook, ben bu kadarına katlanamam. Şayet sen boynuzlu olmayı göze aldıysan kendin bilirsin.. Fakat ben satılabilecek kadınlardan değilim. Sen o «huzur» una başka sermaye ara...

— Karıcığım... Anlatamıyorum ki sana... Dinlemiyorsun ki beni... Benim eve gelmesini istediğim huzur...

— İstemem dedim... İstemem... İstemem... Sen lâf anlamıyorsun? İstemem...

— Karıcığım, dur... Sus... Bağırma... Yırtınma... Tepinme... Mahalleye rezil olduk... Huzur demek...

— Gelmiyecek bu eve...

— Peki, peki, gelmesin!...

— Gelmiyecek elbette... Üstelik de, onun yüzünden beni bu kadar üzdüğün için şimdi benden af istiyeceksin!

— Peki karıcığım... Beni affet...

— Hah şöyle: İmana gel!

— Gelmeyip de ne yapayım yahu? Bu eve «huzur» gelsin de, nasıl gelirse gelsin?..

— Bak alçağa... Hâlâ «huzur» diyor! Al öyle ise!..

(Hanım, terliği başına savurup, beyi, üzerinde oturduğu divana yuvarlamıştır!)

— Şimdi geldi mi huzur?

(Adam, avucuyla alnındaki yaranın kanını silip inler):

— Gelmedi karıcığım... Gelmez, gelemez bu eve huzur!..

Ve ilâve eder:

— Sen varken o katiyen gelemez!

Naci SADULLAH

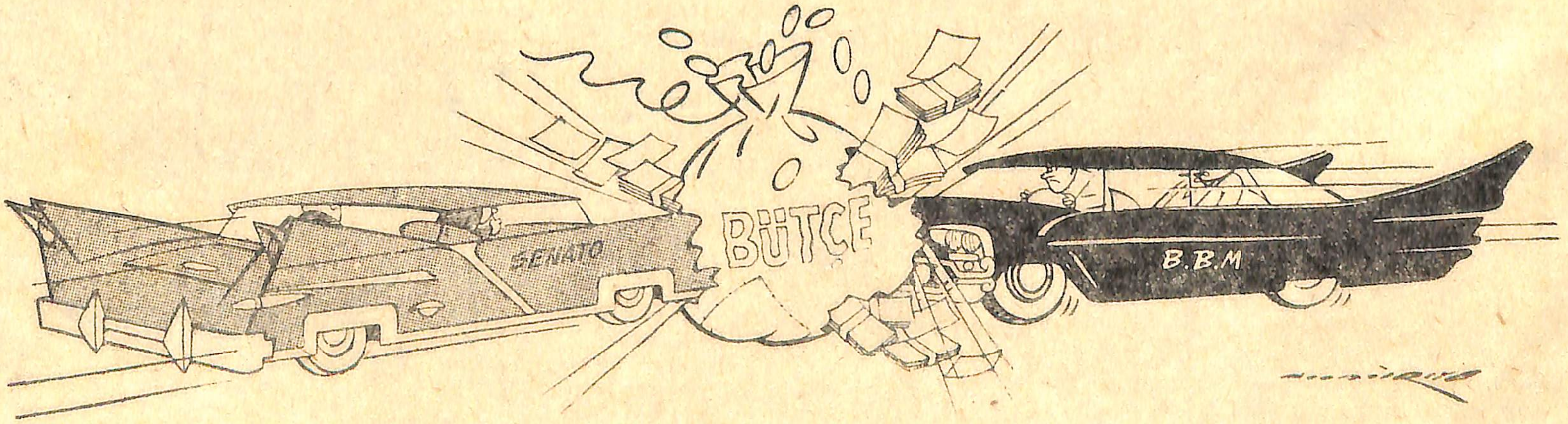
Beşer!

A. P. mebusu, Zonguldak mebusu, işçi mebusu Nuri Beşer, Anadolu Klübünde pek, pek, ama pek ileri gitmiş... Körolası, kadehte durduğu gibi durmaz ki...

Şimdi iki öfkeli adam arıyormuş Beşer'i... Amma Beşer meydanlarda yokmuş... Tevekkeli dememişler:

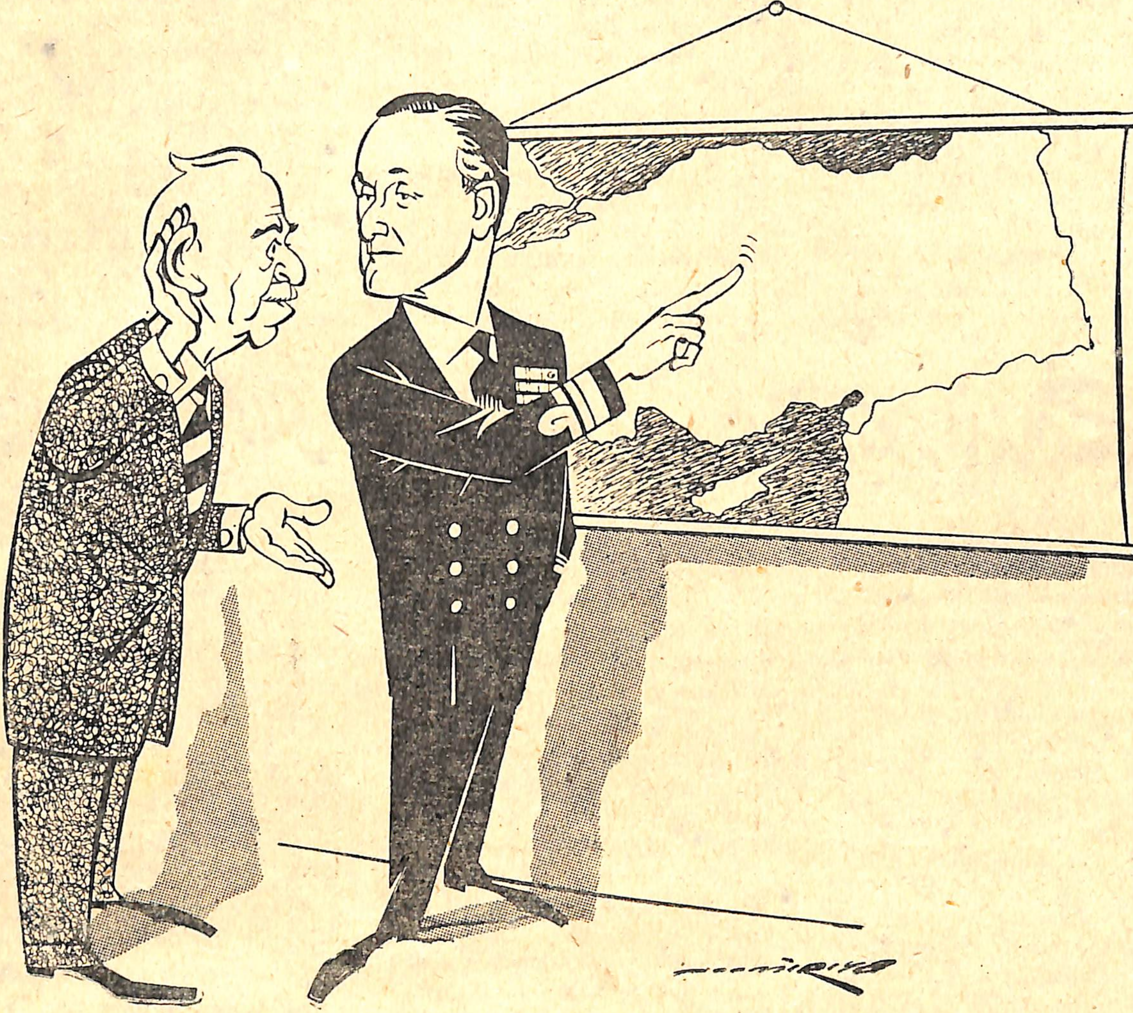
İnsanoğlu beşer,
Çok kere şaşar,
Günah işler beşer beşer!..

Büyük Millet Meclisi ve Senato Başkanlıkları için 270 bin liraya iki Cadillac alınması kabul edildi. (Gazeteler)

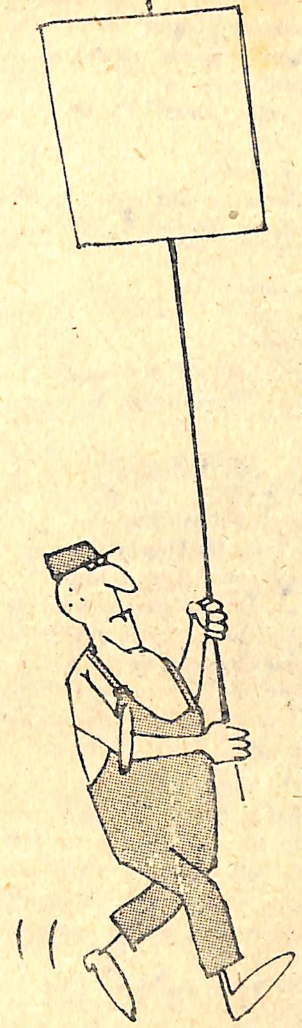

Yeni yılın en feci trafik kazası!

NATO Akdeniz Kumandanı: «Harpte ilk hücuma uğrayacak memleket Türkiye'dir.» dedi. (Gazeteler)

— Gelecek bir harpte ilk hücuma uğrayacak sizin memleketinizdir paşam. Yazık değil mi kalkınıp ta ne yapacaksınız?

Ekmek Kavgası!

Bir kavga mı gördünüz?.. Niçin diye hiç sormayın: Mutlaka ekmek kavgasıdır!.. Spor kavgaları, politika kavgaları, basın kavgaları, hattâ, hattâ sanat kavgaları bile!

Hani iki kişi konuşuyormuş:

— Ben kadının boyunu bosunu severim.. Sen?

— Bence kaş, göz.. Gerisi söz!

— Ama kalçalar?.. Bel, omuz, göğüs?..

— Hepsi kaştan, gözden sonra gelir...

Onların çekişmesini çubuğunu tüttürerek dinleyen Bektaşiye sormuşlar:

— Ya sen baba erenler?.. Sen kadının nesini seversin?

Baba erenler —yazamam ya...— Ama yazsam, hepimizin yüzünü kızartacak ve ağzını sulandıracak bir yerini söyleyince, ikisi birden:

— Tüüüüh, utanmaz!

Diye yüzüne tükürmüşler... Ama erenler, hiç istifini bozmadan:

— Haydi, haydi, demiş, riyakârlığı bırakın... Kaştı, gözdü, eldi, ayaktı derken hepiniz sonunda benim dediğim yerde buluşacaksınız!

Bu da tıpkı böyledir: İlimdi, milimdi, sanattı, manattı derken, hepimiz ekmekte birleşiriz... Şu birbirinin gözünü oymaya kasıtlı ideoloji kavgalarında bile!..

Belediyenin fırıncılarla giriştiği kavga nedir sanki?.. Ekmek kavgası değil mi?.. Beş gram aşağı, beş gram yukarı.. Beş kuruş aşağı, beş kuruş yukarı!

Sahi, beş kuruş dedim de aklıma geldi: Şu dile kolay beş kuruş, yılda ne yapıyormuş, bilir misiniz?.. Aman dikkat!.. Küçük dilinizi yutmayın: Tam... Taaam, yirmi milyon lira!..

Evet efendim, sayın Refik Tulga, kilo başına beş kuruş zamma bir «peki» deyiverdi mi, fırıncı esnafı, hamuru fırına, yılda yirmi milyon lirayı da cebe koydu demektir!

E, siz söyleyiniz şimdi, bu kavga kolay kolay biter mi? Yirmi milyon lira bu!.. Yirmi lira için adam öldürüyorlar!

Ekmek nedir?.. Vatandaşın baş gıdası.. Bazı vatandaşın da tek gıdası!

Ekmek bizim için kutsaldır: Yalnız yemeyiz, saygıyla öper, başımıza koyarız!.. Üstüne yemin ederiz: Ekmek çarpsın diye!..

Şimdi, devlet baba, şu işletemediği telefonu, şu işletemediği otobüsü ben işleteceğim der de, sağlığımızla ilgili ekmek fabrikasını ben kuracağım, ben işleteceğim, demez!

Yahu insaf, futbol kadar, basketbol kadar da mı önemi yok bunun!

Ne hikmettir bilinmez, bizim belediyenin aklına, ekmeğin gramını azaltıp çoğaltmak gelir, fiatını indirip bindirmek gelir de ekmeği ekmek yapmak gelmez! Işıklar içinde, ültra modern Belediye Sarayında oturur, sonra vatandaşların «cân-ı aziz» ini «nân-ı leziz» diye deve hamuruyla besleriz!

Yalnız İstanbul yılda 200 milyon liralık ekmek yiyormuş. Kendi bütçesini aşan bu büyük işe, bu halk işine, bu vatandaş işine, belediye, benim belediyem şimdilik gramlar ve kuruşlarla oynayacak kadar parmak ucuyla dokunmaktadır...

Hey babam heeeey... Dünya ayın fethiyle uğraşıyor, değil mi?..

Y. Z. O.

Ramazan Hazırlığı

MAKSUT bey, viski kadehinden bir yudum daha aldı. Tam o sırada telefonun zili acı acı öttü:

— Alo, alo... Orası 43 83 14 mü efendim?...

— Evet efendim...

— Malatya'dan İhsan bey hesabınıza görüşmek istiyor. Kabul ediyor musunuz?

— Ediyorum.

— İsminiz?

— Maksut...

— Peki efendim... Maksut bey kabul ettiler... Buyurun görüşün efendim...

— Alo... Kimsiniz efendim?

— Ben Maksut...

— Maksut abi sen misin?...

— Ben'im... Siz kimsiniz?...

— Ben İhsan... Kara İhsan...

— Haaa, İhsan, nerelerdesin yahu?.. İki gündür senden hiçbir haber çıkmadı. Ne var, ne yok?..

— Maksut abi, ben seni aradım iki sefer... İstanbul'daki telefonun cevap vermedi...

— İşlerden ne haber?..

— Valla, buradaki işler iyi... Evvelki gün biraz işçi topladım. Bir kamyonla yola çıkardım. Ya bu akşam, ya da yarın sabah İstanbul'a varırlar. Sen artık ondan sonrasını idare edersin..

— Orası kolay da, daha gelen giden olmadı...

— En geç yarın sabah gelirler abicim...

— Peki, ben yarın sabah meşgul olurum... Sen bana Nuruosmaniye camisinin kapısı için iyi bir adam bulacaktın hani?..

— Abicim, bir tane buldum... Buldum ama, onu Nuruosmaniye kapısına koymak günah bence... Tam Eyüpsultan için... İki gözü kör... İki eli yok... Kocaman bir kanburu var. Üstelik bir ayağı da sakat... Eğer ki bu adamı Eyüpsultan camisinin kapısına dikecek olursak, ramazanda en az yedi sekiz bin lirası var. Sonra bu adamı ramazandan sonra da elden çıkarmıya gelmez abicim. Çünküm tam bizim işe göre... Yüzüne baktın mıydı ,insanın içinden ağlamak geliyor.

— Pekâlâ... Onu Eyüpsultan'a koyalım. Ama orası bir kişi ile, iki kişi ile başa çıkmaz. Benim niyetim oraya adamakıllı bir ekip oturtup, bir ay içinde iyi iş çıkarmak... Caminin kapısıyla avlusuna sekiz adam lâzım. Camiye yakın sokaklara da altı yedi kişi dikeriz. Yani senin anlıyacağın, ben Eyüpsultan'da sıkı çalışıp iyi iş çıkarmak istiyorum. Onun yanı sıra da başka camileri kollıyacağız elbet...

— Abicim, Eyüpsultan işini sen bana bırak. Neden dersen, ben orası için, çok kıyak bir ekip kuracağım. Dün akşam Dârende'ye haber saldım. Orada da iyi işçiler varmış. İkinci bölge müteahhidi Tevfik, otuz kadar işçi toplamış. Onların arasından seçip on beş kadarını yarın akşam kamyona yükliyeceğim işallah. Bana başka bir emrin var mı abicim?..

— İşte dediğim gibi, cumaya kadar bu işleri bitirip adamları yola çıkartmalısın.

— Emredersin abicim...

— Paran var mı yanında?..

— Biraz daha var ama, ben idare ederim. Olmazsa da, kendimle beraber gelecek ekibi, yollarda dilendirip üç beş kuruş çıkartırım. Paradan yana sen meraklanma abicim...

— Peki öyleyse İhsan... Artık sana güveniyorum... Sen bu işleri çekçevir. Ondan sonrasına karışma... Sana 62 model bir araba almazsam, bana da Maksut demesinler...

— Sağ ol abicim... Haydi ellerinden öperim... Yarın sabah gene ararım telefonla...

— Peki İhsan, güle güle...

Maksut bey, telefonu kapadıktan sonra, elindeki viski kadehini masanın üstüne bıraktı. Aynanın önüne gitti. Elleriyle çenesini yoklıyarak yüzünü buruşturdu. Bu yıl işler iyi giderse, Hilton'un yanındaki büyük arsayı gık demeden alabilecekti

Traş olmıya karar verdi. Dolabı açıp elektrik makinesini çıkardı. Fişi prize taktı. Traşa başlıyacağı sırada telefon bir daha çaldı. Maksut bey isteksiz, ahizeyi eline aldı:

— Alo... Buyurun efendim... Ben Maksut...

— Maksut abi sen misin?... Ben Akimlâtor Osman...

— Haaa, merhaba Osman... Söyle bakalım, ne var ne yok?...

— Abi, çok iyi haberlerim var... Ben burada Ahiler köyünde iki kişi buldum. Bunlar zenaatte çok tecrübeli çocuklar. Bir tanesinin ayakları yok... Fiyatları da müsait... Sadık adında olanın fiyatı biraz yüksekçene... Üç aylığına 1200 lira istiyor...

— Vay köpoğlu köpek... Niye o kadar fiyat istiyor?... İstanbul'un dilenci piyasasını bilmiyor mu bu it?.

— Bilmesine biliyor abicim... Gel gelelim, altı ay önce üzerinden bir kamyon geçmiş. Herifin suratını çarşanba pazarına çevirmiş. O sebebe fiyatını biraz yüksekçene tutuyor. Ama ben onu bin kâğıda razı ederim belkim... Razı olursa alayım mı?...

— Sekiz yüz ver, fazla verme...

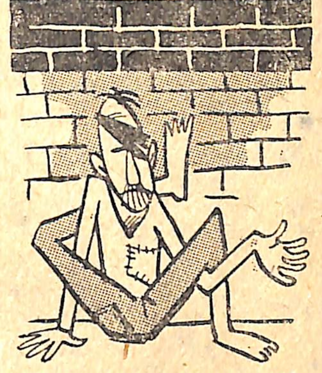
— Haaa, abicim, sana asıl söyliyeceğimi unutuyordum az daha... Balmestan köyünde delikanlıdan bir çocuk buldum... Aksaray'daki Valde camisinin kapısına koymak için... Çok istidatlı bir delikanlı. Üzerinde biraz emek verecek olsak, bana kalırsa, çok iyi işçi olur. Hem fiyatı ucuz... Hem de temelli yanımızda kalacak...

— İyi, onu kirala... Fatih Camisi için ne düşündün?... Bir şey yapabildin mi?...

— Fatih'le Süleymaniye'ye Kozalak Cavit bakıyor...

— Haaa, öyle ya... O nerelerdedir şimdi?...

— Siirt tarafına gitmişti abicim... Hiçbir haber alamadın mı?...

— Belki mektup falan yazmıştır ama, daha almadım. Bana bak, Cavit... Sen tuttuğun adamları buraya yollarken, kamyoncularla iyi pazarlık et haaa... Sonra, bulduğun adamlara pey falan da verme... Çünkü itler, kamyondan atlayıp kaçarlar haaa!...

— Tabiî abicim... Ben sana bu akşam yedi kişi yolluyorum...

— Yedi kişi için kamyon mu kaldırıyorsun be?...

— Yok be abicim... O kadar müsrif mi sandın beni?... Bunları ben Diyarbakır'a kadar kamyonla göndereceğim. Orada Niyazi bunları alıp marşandizin hayvan vagonuna yükliyecek. Haydarpaşa'ya biraz geç gelir ama, eninde sonunda gelir. Tamam mı abicim?..

— Tamam Cavit... Artık üst tarafını sen idare et.

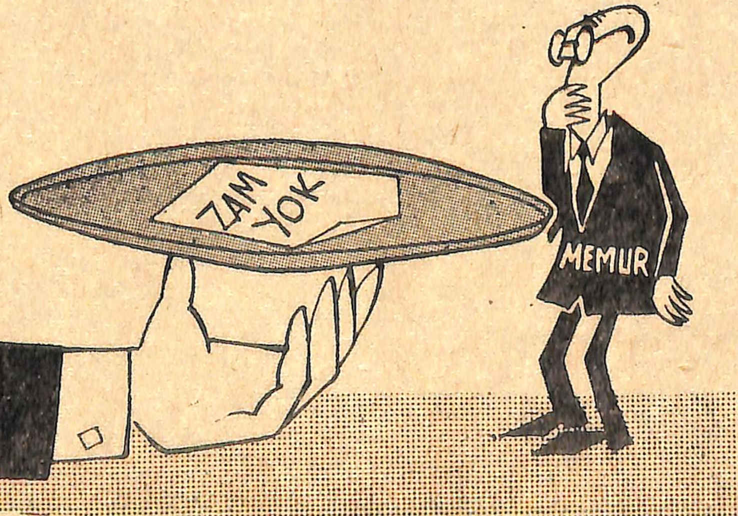
Maksut bey telefonu kapattı. Akşama, Hilton'a, Jale'lerle beraber yemeğe gideceklerdi. Evden çıkmadan önce, adamlarından haber almak istiyor, onlara gerekli talimatı veriyordu. Traş makinesini tekrar eline aldı. Bu sırada kapı açıldı. Hizmetçi içeriye girdi:

— Beyefendi, Reşat bey gelmiştir. Maçka'daki inşaat demirleri için bir fatura getirmiş ve para ister. 37.000 lira demiştir. Sizinle konuşmak ister.

Telefon bir daha çaldı. Maksut bey elindeki makineyi prizden çekti. Ahizeyi aldı:

— Buyurun efendim, ben Maksut.

— Alo... Alo, ben Hacı... Abicim, Beyoğlu için güzel bir işçi buldum. Ben sana Arapkir'den telefon ediyorum şimdi... İşler burada çok işlek.

«Ramazan geldi, hoş geldi, Baklava tepsisi boş geldi!»

Piyasa da yüksek. Arap Kâmil buraya gelmiş. Piyasayı biraz kabartmış.

— Ne yapmaya gelmiş o it oraya?..

— İşçi toplamıya gelmiş abicim... O hergele, biliyorsun Kadillak Hayati ile beraber çalışıyor. İstanbul'da bizim işimize sekte getiriyor. Ama ona biz başka oyun yapacağız Sen o bakımdan hiç efkâr etme... Ben burada çok çalıştım. Ucuz fiyata epi işçi topladım. Ama bunların içinde bilâkis bir tanesi var ki, ona biraz fazlacana fiyat verdim...

— Kaç para verdin?..

— Sezon için 2000 lira verdim abicim...

— Çok vermişsin be Hacı... İki bin liraya İstanbul'a dilenci getirip de ne kazanacağız bundan?..

— Ama Maksut abi, bu dilenci senin bildiklerin gibi değil vallahi... Bunu cami kapısına dikmek falan istemez... Buna sivil elbiseyi giydir. Boynuna bir de papyon bağla... Amerika'ya Amerikan yardımı istemiye gönder. Elli milyondan aşağı almadan gelirse yüzüme tükür...

— Eh öyleyse sen bilirsin... Ne zaman gönderiyorsun bunu?...

— En geç pazara elinde olur Maksut abi...

— Peki Hacı!... Başka bir şey var mı?..

— Sağlık selâmetlik abicim...

— Hadi öyleyse, işlerini tekmil edip, buraya geldiğin zaman benim de sana kıyak bir hediyem var...

— Canın sağ olsun abicim, hediye de ne olacakmış...

— Ama bu hediye senin bildiğin gibi değil... Paraskevi'nin ortanca kızını alacağım sana... Bir de Beyoğlu'nda kat tutup döşeyeceğim... Üst tarafını bana bırak sen...

— Abicim, bak bu lâfın üzerine keyfimden öldüm şimdi... O kızı yüzde yüz alacak mısın bana?...

— Alacağım...

— Ben de seni şu dilencilikle milyoner etmezsem, bana da Tıknefes Hamza'nın katili Kuzguncuklu Hacı demesinler... Allah senden razı olsun abicim. İki ellerinden samimiyetle pus ederim abicim... Pazartesi oradayım...

— Haydi güle güle Hacı... Gözlerinden öperim...

Telefonu kapadıktan sonra, tekrar traş makinesini prize takarak, Hilton'daki yemeğe hazırlanmaya koyuldu...

Adnan VELİ

Belediye ucuz evler yapacak... (Gazeteler)

YAZISIZ

Pırıl Pırıl

Eğlenelim, balolarda dans edelim fırıl fırıl
Söylenirmiş bütün millet altan alta, mırıl mırıl,
Asma kulak, elmaslara, ipeklere bürünerek,
Viskiyi de, kokteyli de içelim biz şırıl şırıl!

Hastaların, veremlinin göğsü etsin hırıl hırıl,
Memur gezsin sokaklarda, cebi delik, tırıl tırıl!
Bak keyfine, onlar uşak, biz efendi görünerek,
Aksın cebe ellilikler, beş yüzlükler şırıl şırıl!

Nasıl soyduk devleti de, vatanı da çırıl çırıl,
Ağlattık biz bu milletin anasını zırıl zırıl!
Girdiyse de Kayserinin kodesine başlarımız
Çıktı hepsi mahkemeden vicdanları pırıl pırıl!..

M. B.

Kadın Milletvekilleri

Yeni Sabah'da Sabiha Deren hemşiremiz okuyucularına fısıldıyor:

Büyük Millet Meclisinde Milletvekillerimizden Muallâ Akarca siyah tayyör, siyah çorap, siyah iskarpin giyiyormuş... «Tıpkı leylî mektep mubassırları gibi» diyor Bayan Deren!

Sonra, şikâyete şöyle başlıyor:

«Hanımlarımızdan beklediğimiz müşfik tabiatleri ve zârif görünüşleriyle beyler üzerinde müsekkin tesiri bırakmalarıdır.»

Burada iki kelimenin mânasını çözmek lâzım: Biri «müşfik» yani şefkatli, yani koruyucu, okşayıcı.... Öbürü «müsekkin» yani teskin edici, huzur verici, yatıştırıcı!...

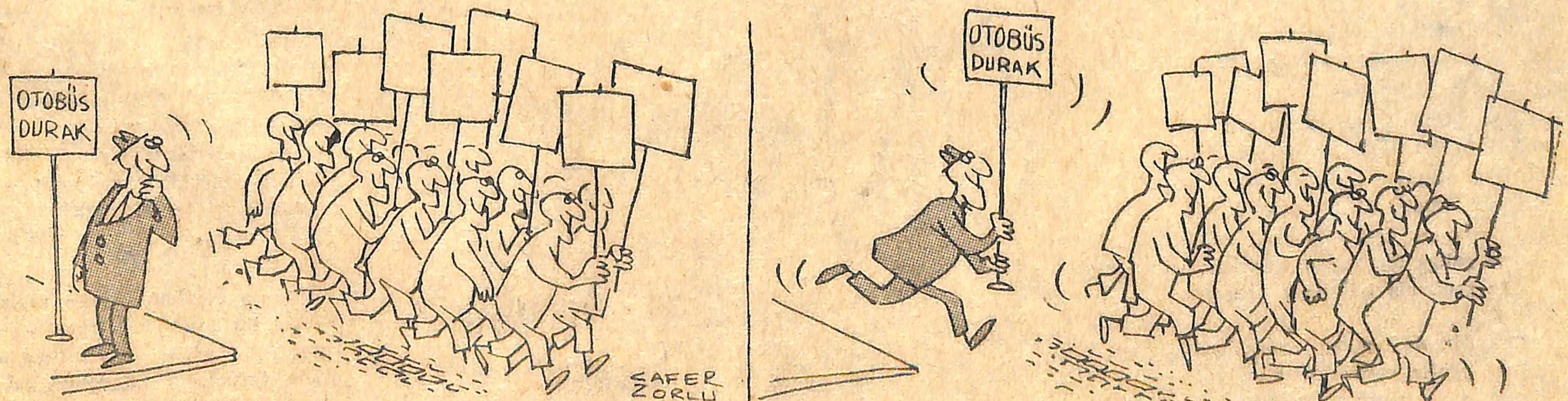
Peki, bayan saylavlarımız hangi kıyafete girerlerse erkek saylavlarımız üzerinde «müşfik», «müsekkin» tesiri yaparlar acaba?... Meme tomurcuklarına kadar düşen alev kırmızısı, yahut deniz mavisi bir tuvalet, bacaklara çıplak hissi veren güneş yanığı ince çoraplar ve pembe topuklarla manikürlü başparmağı dil çıkartan iskarpinler giyerek, Paris kokuları sürünerek mi?...

Bizim bildiğimiz müsekkinin aksi münebbihtir. Demek siyah tayyör, siyah kundura, siyah çorap münebbih! Yani uyandırıcı! yani diriltici, yani canlandırıcı!... Öyleyse dünyanın seksapel gücü en çok yaratığı karga olacak!

Bu yeni keşfedilmiş renk hormonundan, doktorlarımız gençlikleri tükenmiş hastalarını faydalandırmaya baksınlar!

Sayın Muallâ Akarca'dan da ayrıca rica ederiz: hemen üstündeki karartıları atarak alların, yeşillerin, sarıların canlı cünbüşüne bürünsünler ve Meclisteki erkek arkadaşlarını bir an önce şefkatli bir sükûna kavuştursunlar!

Akbaba

Yürüyüşlere rağbet gün geçtikçe artıyor! (Gazeteler)

Ankara Mektubu

NİMET ARZIK

Hafta sonu

İstanbullu senatörlerin hafta sonu tatili cuma günü başlıyor, salı günü bitiyor. O günleri hep, minnetten olacak, kendilerini senatörleştiren «şehri İstanbul'da» geçiriyorlar..

2800 lira ödenek'e karşı başkentte haftada iki gün... Az mı?..

Çok esprili bir Vekil, milletvekili değil, kırmızı plâkalı Vekil içini çekiyordu dağı taşı çatlatırcasına...

«Bir de şu fıkara hükûmete çatar dururlar. Senatör olup İstanbullarda safalanmak varken, gel Vekillik dolansın sana sabahtan akşama kadar çalış... Herkesin karşısında terle... Bir de CHP de AP de sizi düşüreceğiz diye durmadan tehdit etsin... Tehdidin mânası mı kaldı?.. Vekil makamının ne ödeneği var, ne başka nimeti... İş bir kırmızı plâkaya kaldı... Düşürme tehdidi, bana tıpkı, muhabbet satıcısına «Sana tecavüz edeceğim!» demek gibi bir tehdit! (Tabiî o bu kısmı çok daha lezzetli kelimelerle söylüyordu...)

Üzülme Vekilim, Allah o tehditçileri «Vekil» etsin!..

Aynî yardım...

Herkes birden yüreklendi Doğu'ya yardım için... İstanbul'da kampanya açıldı. İzmir'de de... Biraz gecikmiş Ankara, rötarını kapatma hızıyla yola çıktı... Yakında diğer vilâyetlerde de gayrete gelindiğini duyacağız. Resimler göreceğiz. Eşyayla dolu vagon resimleri... Ev ev dolaşan hanım resimleri... Makamlarında ciddileşen veya gülünçleşen vali resimleri, neyse göreceğimizi zaten göreceğiz, ben müjdecisi olmıyayım...

Yardım aynî olacakmış ve şim'den hanımlar ev ev dolaşmağa başladılar... Uf uf, niyet, her niyet gibi niyet!... Tatbikat her tatbikat gibi tatbikat!...

Toplıyacakları naylon gecelik, veya ponponlu örülmüş lizöz, çok yarıyacak Doğu halkına...

Doğu bizden giyecek beklemiyor ki... Onların kendilerine göre kıldan, yünden, atkıdan çatkıdan giyecekleri var... Doğu bizden saman bekliyor, buğday bekliyor, arpa bekliyor ve galiba da, bunlar temin edilmekte gecikmiş hükûmet tarafından...

Evlerden de buğday, mercimek, nohut, pirinç verilmiyeceğine göre «Aman ne iş yaptık ne iş yaptık» fotoğrafları çekilirken şu benim satırım da altlarına yazılsın e mi?...

Gizli toplantı

Başbakan, İstanbul'da bir gizli toplantı yaptı: Gazeteciler Cemiyetinde. Bunun adına «Mahrem toplantı» dediler...

Eh, mademki mahrem toplantıydı, isim isim çağrılan yazarlar duyduklarını söyleyemezler. Gördüklerini yazamazlar... Ama ben Ankara'dayım, İstanbul'da değil Bu «Mahrem toplantı» ya dâvetli de değildim... Öyleyse bazı kulağıma çalınanları yazabilirim, değil mi?

Efendim, önce bu «mahremlik» annelerimizin peçe altındaki yüzleri gibi bir mahremlikti: Yüzler açıldı da ne oldu?..

İnönü neşeliydi. İnönü iyimserdi. İnönü gülüyordu. İnönü şakalaşıyor... (Unutmayım: İnönü sahiden şıktı da!)

Giderken, bütün gazeteciler adına Ahmet Emin Yalman'ın elini sıktı... Sonra, bir de Yusuf Ziya Ortaç'ın.. (Bu özel bir sıkıştı herhalde!)

Giderken dedim de kalemimin ucuna geldi, yazmadan duramıyacağım: Bütün toplantı boyunca esmer yüzü hiç gülümsemiyen, sol elinin yumruğu çenesinden hiç gitmeyen, dik ve sağlam vücudu hiç yumuşamıyan biri vardı, pek şık biri: Koyu duman rengi, ceketi üç düğmeli bir elbise vardı arkasında.. Pantalon paçaları moda dergilerinden çıkmışcasınaydı: Kıvrıksız...

İşte, bütün toplantı boyunca esmer bir kaya sessizliği ve kımıldamazlığiyle oturan zat, konuşmalar biter bitmez hemen yerinden kalktı ve... Ve hiç kimseye bir baş selâmı bile vermeden İsmet İnönü'nün önünden geçip gitti!

Bilenler, bilmiyenlere fısıldadılar:

— Devlet Bakanı Necmi Ökten!

Bir daha inandım: Devlet Bakanı olmak kolay, ama devlet adamı olmak kolay değil!

Bazı lokantaların temizliğe dikkat etmedikleri anlaşıldı.
(Gazeteler)

YAZISIZ

Hizmet arabası

Bir minibüstü, hani şoförlerin direnip direnip de kaldırttıkları cinsten... Hava hücumlarına karşı sarının da hâkim olduğu, kahverenginin de hâkim olduğu bir yeşil vardır ya, onu bunu boyadıkları, işte o renktendi... Yan kapısının üstüne, öğretmenin mektebe yeni başlıyan çocukları okur yazar etmek için, çizdiği büyüklükte harflerle: «HİZMET ARABASI» yazılıydı...

İçinden, kurna taşından sıcağa dayanamayıp fırlamış morluktа, boğumlu bir hanım çıktı. Ondan sonra, onun çocuğu çıktı, kansız ve huysuz (bütün canı, kanı anneye çekmişti), onun arkasından daha ufak, çorapları ve eteği arasında karamtırak butları görünen bir «ufaklık» daha çıktı. Onun arkasından da, sarkık etekli, traşlı kafalı, er postallı, cılız bir evlâtlık döküldü.. Efendi, «hizmette» olduğundan hizmet arabasına binememişti o saatte... Üzüldük, çünkü ailenin tümünü seyretmek saadetine erişecektik yoksa!

Bütün bu küçük dünya, Ankara halinin kapısında, kaçamaktan indi... Şoför, hanıma «kaçamak» bekliyeceği yeri bir türlü anlatamıyordu, kıttı «yön» hassası hanımın da, beraberce yan sokaklardan birine saptılar ve «hayatî» kaçamak duruş noktası tesbit edildi HİZMET ARABASININ...

Ya bu aileler bu cıvıklıktan kurtulsun, ya arabaların üstüne «hizmet arabası» falan yazılmasın. Aileyi alış verişe taşımak, bir hizmet muhakkak. Onun için kaçamaktan yapılmasın... Bunca sene şu tepesi taklak olası arabaların «makam arabası», «hizmet arabası» diye lâkırdısı ediliyor ve huylu huyundan, arabasız da arabadan vazgeçmiyor... Vazgeçilmiyen şeyi güzel şekle sokmalı... Belki İstanbul'da farkına varılmıyor bunun, amma Ankara'da her şeyin daha fazla farkına varılıyor, ihtilâlden tut, gönül maceresına kadar... Onun için sevdiklerimizin, saydıklarımızın yakınlarını böyle ürkek ürkek incir çekirdeği doldurmayacak kaçamak işler yaparken görmek istemiyoruz... Silin şu «HİZMET ARABASI» yazısını da ferahlasınlar, ferahlıyalım!...

Fiyaka!

Artırma eksilme, para toplama Ege'de bu orantıda ceryan ediyormuş. Aynı adam elini cebine attığında Çakırbeyli Çiftliğinin tekrar alınıp eski sahiplerine iade edilmesi için 10.000 liraya kıyıyor. Doğudaki kıtlığı gidermek için 40 liradan

fazlasına kıyamıyormuş... Gene başka bir «aklı evvel», çiftlik için 2500 lirayı, Doğu içinse 10 lirayı münasip buluyormuş...

Kimse kimseye karışamaz amma herkes «provokasyon» usullerine karışır. Bir çiftliği memleketin kocaman bir parçasına tercih edenler olabilir, babalarının çiftliği olmasa bile... Çakırbeyli Çiftliği meselesinde de çığırtkan bir gösteriş vardır, şuursuz bir meydan okuma vardır, beyinsiz bir çırpınma vardır. Ben böyle düşünüyorum işte... Amma koskoca kıtlık içindeki bölgelere yapılacak yardım, arada kaynar. Niçin kaynasın jestlerimiz? Fiyaka kaynasın diye mi yapılır?... Kabul günlerinde neyle övüneceğiz ki?..

Ankara gecesi...

Kalaycı Efe «heeeyt» diye nârayı atınca, Amerikalılar: «Oooo» ları basıyorlardı keyiften... Amerikan Türk Derneğinde bir Ankara gecesi tertiplenmişti Amerikalıların zoruyla... Daha önce de bir Konya gecesi tertiplenmişti aynı lokalde... Salon uzun bir dikdörtgendi. Tıklım tıklım doluydu bu upuzun dikdörtgen...

Yemek de mahalli idi... Yavan bir pilâvı, bir cinayet âleti olacak katılıkta ve tokmaklıkta bir et parçası taçlandırıyordu, mamutların çene kemiklerine lâyık...

«Seymen» ler (Ankara efeleri) nin oyunları zayıftı. Toplum karşısında mahçup mahçup el ayak oynatıyorlardı. Amerikalılar gene çocuklar gibi memnundular bu kadarcığından. Kalaycı Efe «Heeeyt» diye nâra atıyordu ya, onlara yetiyordu. Kaynaşma yoktu bizimkilerle. Bizler çok «aktarmasız» insanlarız... Onlar çocuksu çocuksu, gülmeğe hazır, oynamağa hazırken, bizimkiler tıkız tıkız oturuyorlardı. Ah, partilisinden sosyete hanımına kadar, kenar dilberinden vezirine kadar, hayatın bu büzülme, bu kasılma, bu çatıklık olmadığını bir anlasak, bir anlasak!.. Anlıyacak mıyız bir gün?..

Üstünde durmak istediğim şu... Bir müttefikimiz, hep bize yaklaşma yolunu arıyor, para döküyor bunun için, müessese kuruyor bunun için, el uzatıyor bunun için, gece tertip ettiriyor bunun için. Eee, bizimkiler de biraz ikinci sınıftan seçilmeler! Birinci sınıfı da var bunların, her şeyin birinci sınıfı var... Politikacının birinci sınıfından vazgeçtik, idarecinin de, amma artık Ankara tavasınınkinden geçmedik ya!..

Sen ben kavgası !

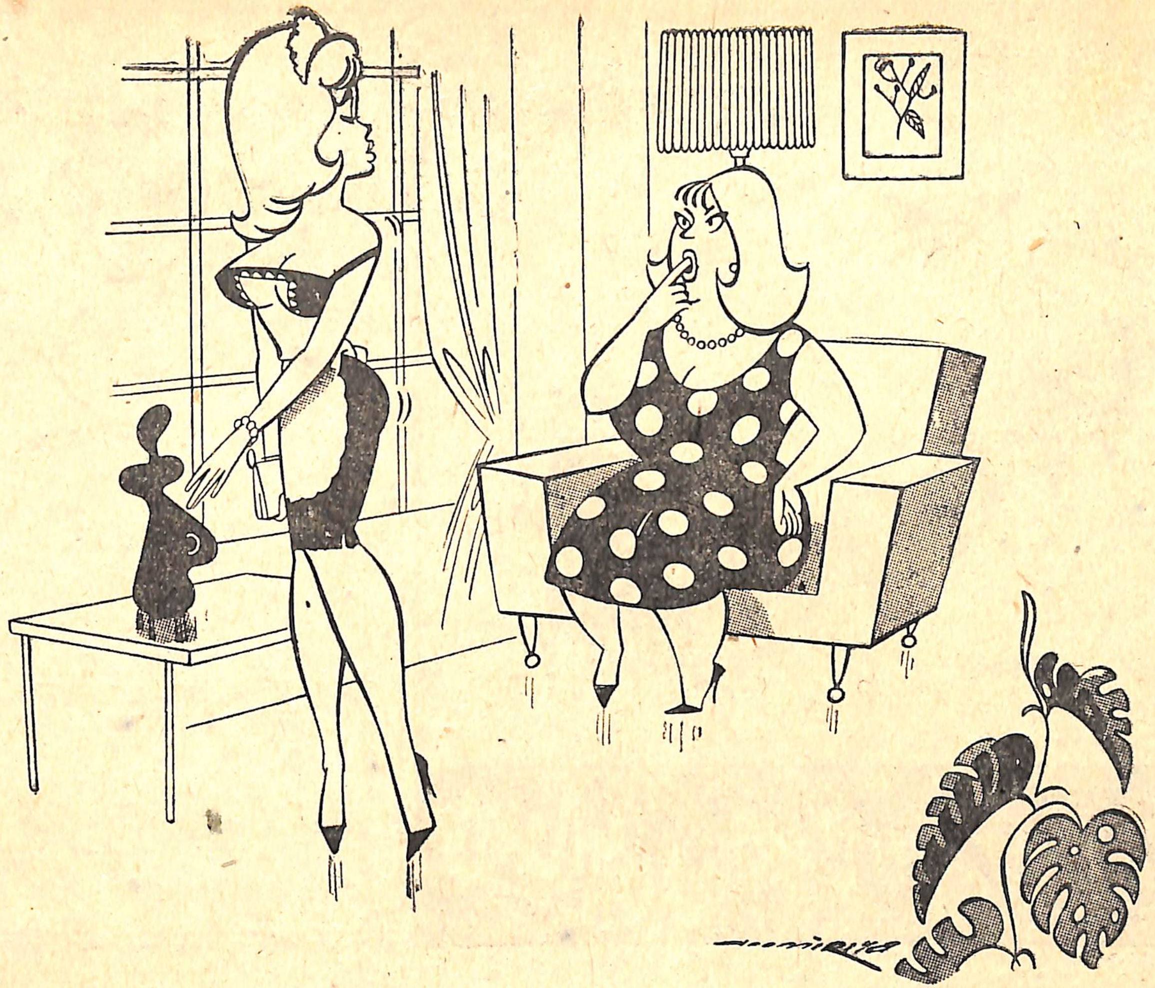
Kadınlar Birliği temsilcileriyle Yardımseverler Cemiyeti temsilcileri, âcil bir dâvayı halletmek için toplanmışlardı. Toplantı şu şekilde gelişti: Kadınlar Birliği — «Biz ana teşekkülüz.»

Yardımseverler — «Biz sizden daha eskiyiz, onun için biz başız, biz!»

Baş, son derken ittifakla varılan sonuç: Ne biz sizinle işbirliği yapabiliriz, ne siz bizimle» ve ayrıldılar...

Görüşmeğe niyetli oldukları dâva neydi acaba?...

Nimet ARZIK

— Ayda dört yüz lira mı?... Yoook hanımefendi, ben öyle doçent maaşiyle çalışan hizmetçilerden değilim!

Küçük İlânlar

KAYIP 50 LİRA :
Yokuşundan inerken mendilimi çıkarıp nezleli burnumu sildim. Cebimdeki tüm 50 liralığı orada düşürdüğümü sanıyorum. Bulan vatandaş aşağıdaki adresime getirdiği takdirde bu 50 lira ona mükâfat olarak verilecektir.

KAYIP EŞİM :
Çok sevgili eşim Düriye'yi kaybettim. Bulanların bana getirmemelerini insaniyet namına rica ederim.

ELEMAN ARANIYOR :
Çok ciddi bir müessese, geceleri çalışacak, genç, sarışın, balık etinde bayanlar arıyor. Ücret 1500 liradan başlar ve bayanların kabiliyetine göre artar.

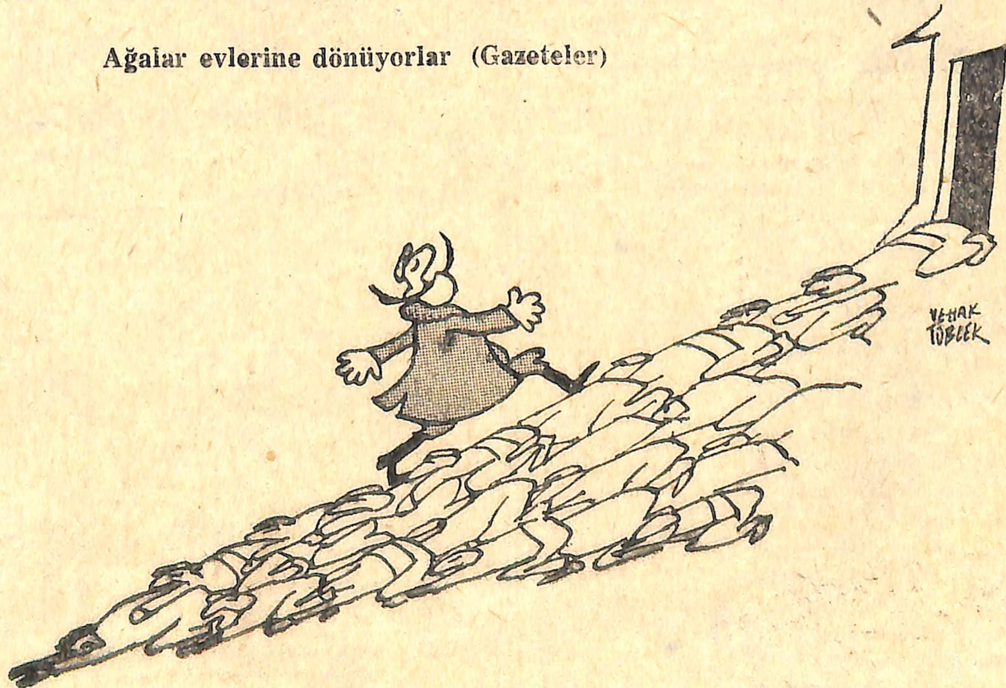
∴

İktisat Fakültesi mezunu, İngilizce, Fransızca, Almanca, İtalyanca, İspanyolca lisanlarına bihakkın vakıf, steno-daktilo bilir, tecrübeli gençler arıyor. Ücret net 200 liradır.

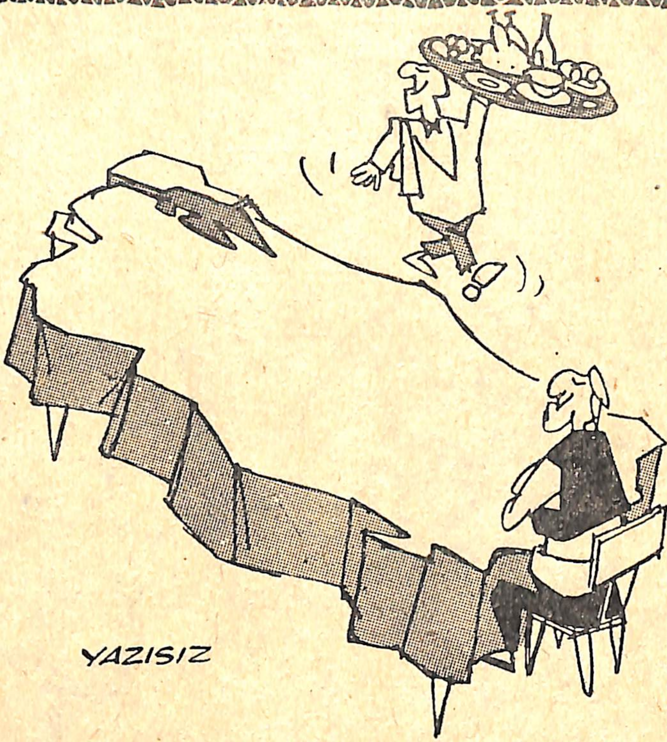
KİRAYA VERENLER :
Bir küçük ,bir de küçücük oda, ayrıca, mutfak, banyo, helâ vazifesini gören bir diğer odası bulunan, güneşin katiyen rahatsız edemiyeceği bodrum katı dairesi kiralıktır. Aylık 600 lira. İki senelik peşin.

SATILIK VASITA :
32 model Ford otomobil. Arkadan üç kişinin itmesiyle yürüyebilir. Almak istiyen hayırsever vatandaşlara ödemede kolaylık gösterilir.

Ağalar evlerine dönüyorlar (Gazeteler)

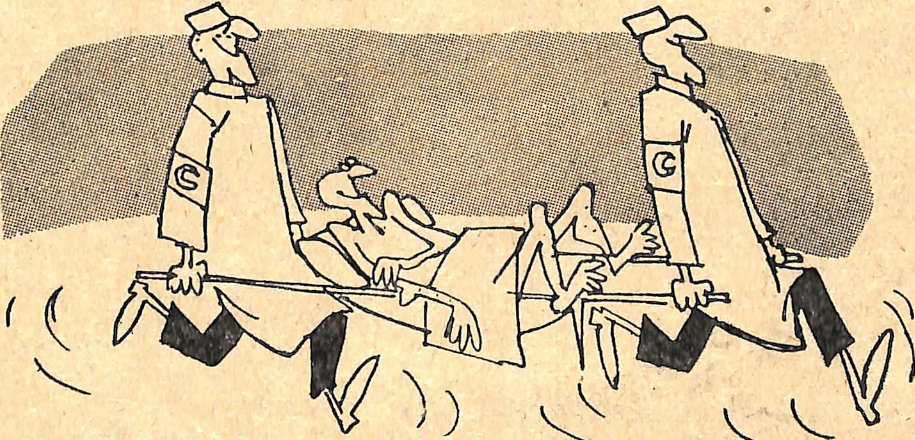

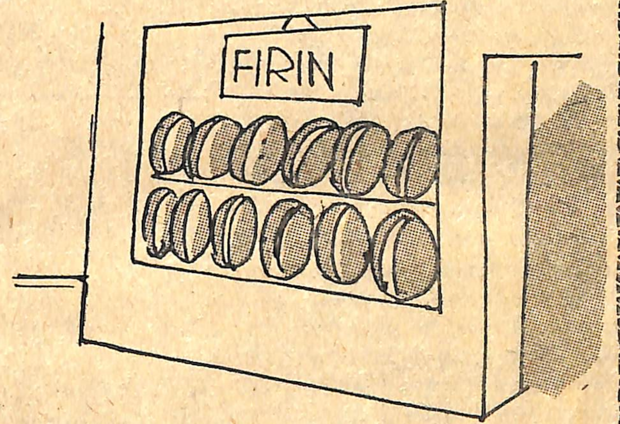
YAZISIZ

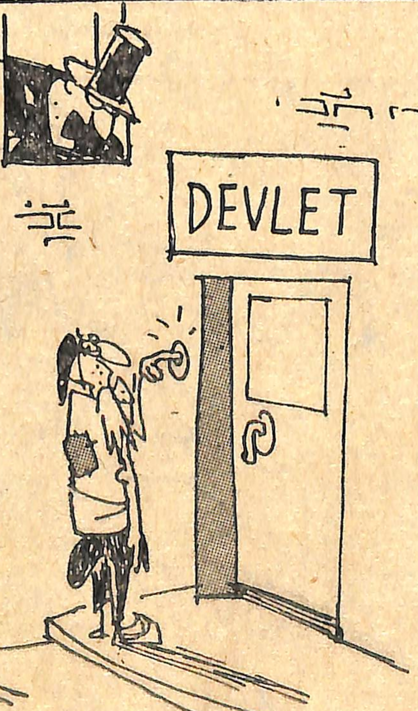
DOĞU'ya yardım

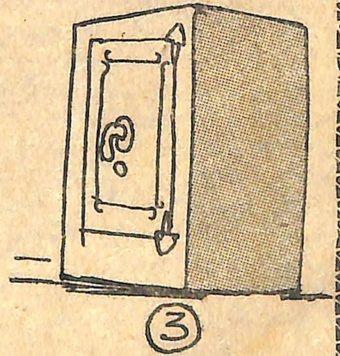

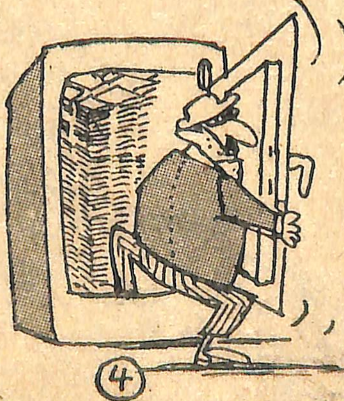
İLK YARDIM!

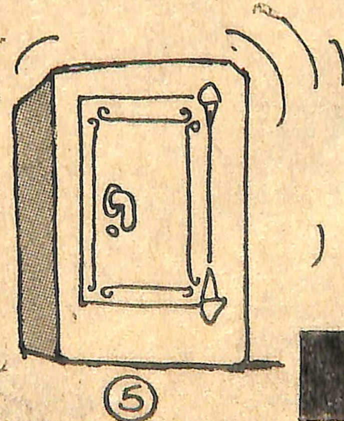

– KİM O?
– AÇ!

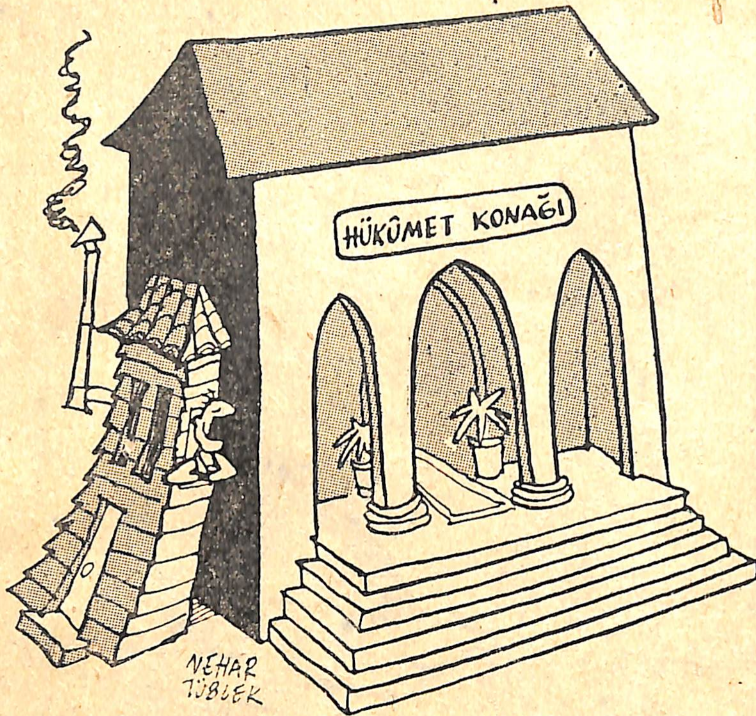

YAZISIZ

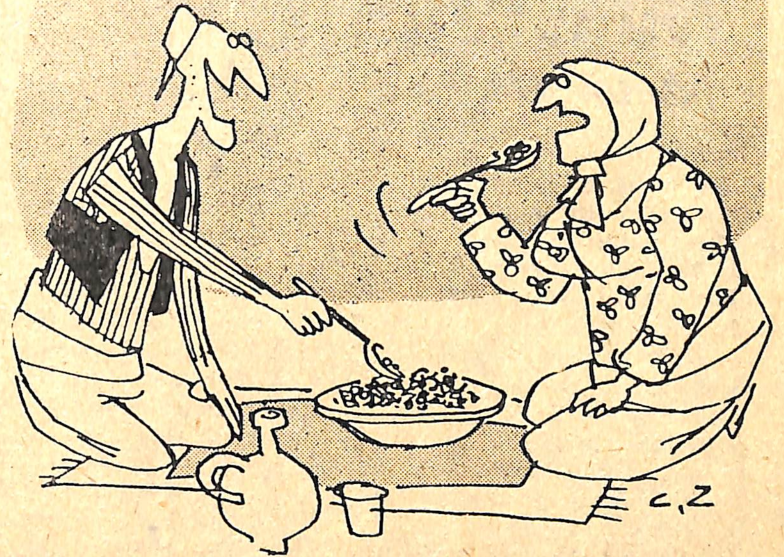
CAFER ZORLU

Hükûmet ev yaptıranlara destek olacak. (Gazeteler)

Yazısız

Bulgur, atom devri gıdası oluyor. (Gazeteler)

Atom devri insanları!

Danışma!

Sabahın saat üçü idi.

Bayan Fahamet telefon zilinin çalmasiyle birdenbire yatağından fırladı, ahizeyi aldı, konuşan kızıydı:

— Alo... Anne sen misin?..

— Evet benim Beyhan, hayrola ne var?

— Merak edilecek bir şey yok anneciğim, sana bir şey danışmak için rahatsız ettim. Doktor, Oğuz'a bir hap yazdı, iki saatte bir tane yutacaktı. Ona ilâcını vermek istiyorum. Fakat kendisi mışıl mışıl yatıyor. Onu uyandırayım mı, diye soracaktım...

— Ne rahatsızlığı vardı seninkinin?..

— Uykusuzluk!

Beklemek!

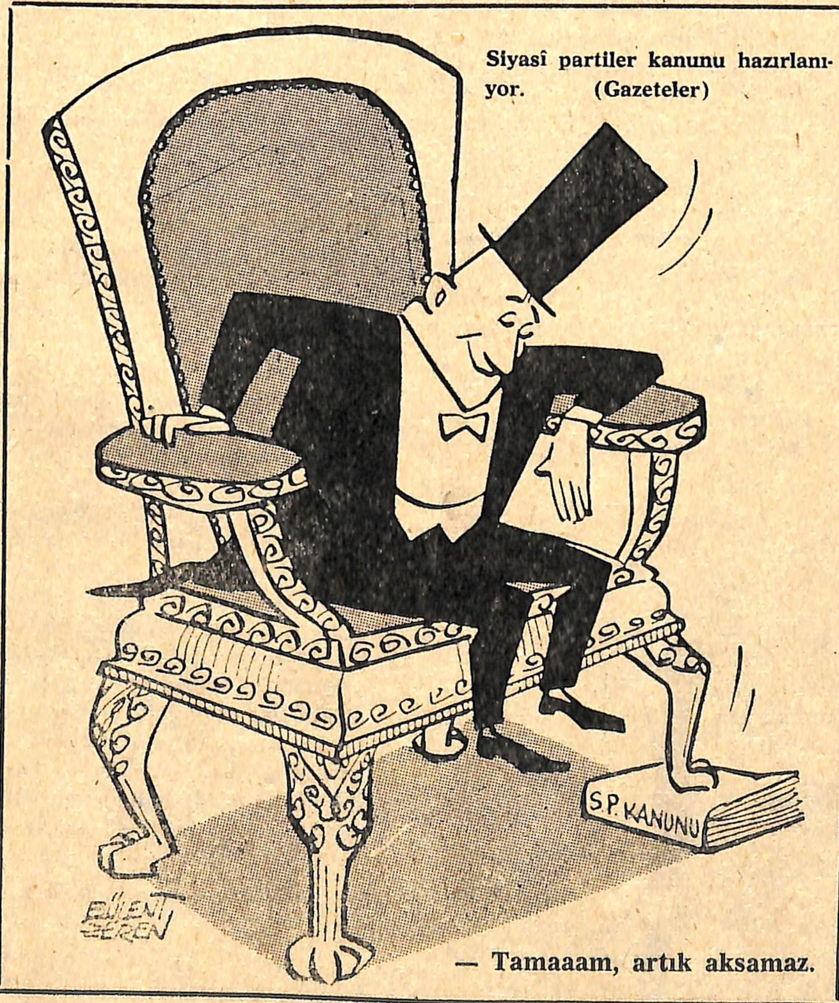
Anne, genç kızını evlendirmek hususunda müthiş telâşlanıyordu. Kocası onu teskin etmeğe çalıştı:

— Canım neden bu kadar acele getiriyorsun; kızımız tam kendisine uygun biri çıkana kadar bekliyebilir...

Kadın cevap verdi:

— Niye bekliyecekmiş, ben bekledim mi?

Siyasî partiler kanunu hazırlanıyor. (Gazeteler)

— Tamaaam, artık aksamaz.

Bayat!

Ankara'da Balıkpazarında, şair Ümit Yaşar Oğuzcan, bir balıkçı ile konuşuyordu:

— Arkadaş, dün bana verdiğin balıklarda iş yoktu. Bayat mı bayat!..

Balıkçı, hayretle şairin yüzüne baktı:

— Bayat mı dediniz?. Nasıl olur Dün geldi İstanbuldan...

Oğuzcan, yanında duran bir kadın yazarı göstererek sözünü kesti:

— Ne çıkar bundan... Bu bayan da bir saat evvel İstanbuldan gelmişti...

Anatomi

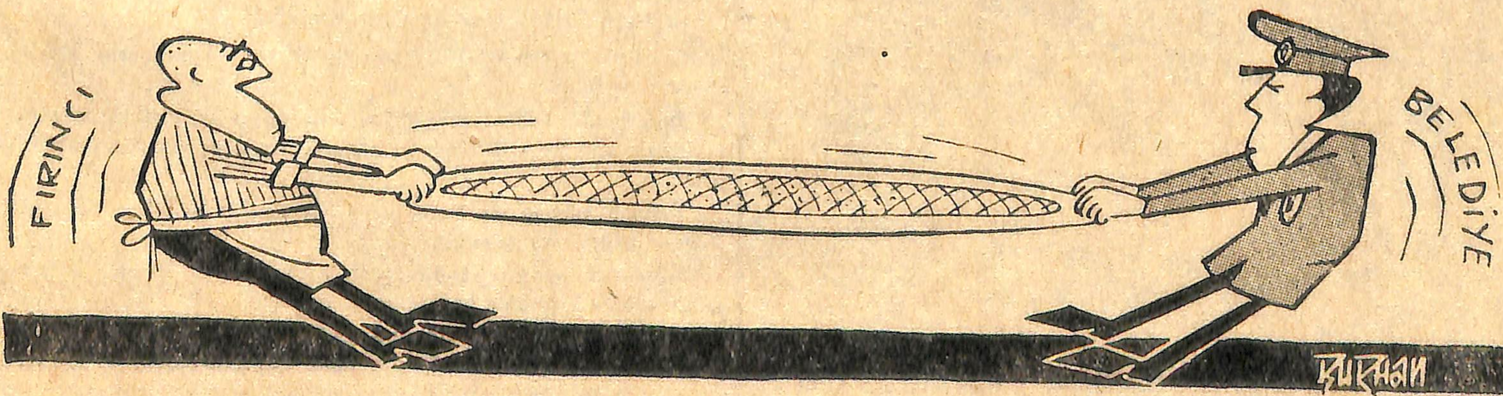
Doktor merakla hastasına sordu:

— Anatominizde bir bozukluk olduğundan şüphelenmek nerden aklınıza geldi?

Hasta anlattı:

— Geçenlerde şapka almak için bir mağazaya girmiştim, bir tane beğendim, fakat tam sardıracağım sırada tezgâhtar ille de iki şapka almam için ısrara başlamaz mı?..

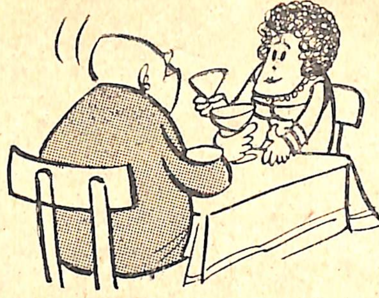
Ramazan pideleri uzun olacak. (Gazeteler)

— Çekin uzasın!

PROSİT KARICIĞIM

Nimet Arzık

ERKEK kebap yiyiyordu, yanında soğumuş patatesiyle, yarım kaşık kanlanmış pirinciyle, bir tutam bezelyeli havucuyla... Kadın maden suyu içiyordu aralıklı, para sarfetmemek için... «Nemize lâzım» diyordu, «mesele, bu geceyi beraber geçirmekti»...

Gece mühim geceydi. 20 senelik evliydiler. 20 senelik hır'ı gür'ü, meydan muharebelerini, kuyruklu yalanları ve bir kırıntı saadeti kutluyorlardı.

Cıgara dumanı, tavanda, Londra'nın sisinden kesifti. Tabak, çanak, bardak, sürekli zelzele oluyormuşcasına çarpıyordu birbirine. Garsonlar sahte ve hörmetkâr, komplo haber verircesine eğiliyorlardı müşterinin kulağına kulağına...

Allı yeşilli, puf etek, soluk bacaklı kızlar, o soluk bacakları defalarca kaldırıp indirmişlerdi, şekerli mayonez yutmuş gibi gülümsiyen erkek artistler, hoplamalarıyla zıplamalarıyla tahtaları gıcırdatmışlardı. Şark dansının dansözünün kırılıp bükülmeleri, çiftlere «yuvaya dönüşte» esaslı bir kavga zemini hazırlamıştı, bir hayhuydur gidiyordu...

Kadın, o gün için yeni elbise diktirmişti, siyah ipekten, uzun kollu, yakası, vinçle tertibe sokulmuş yorgun yuvarlaklıkların arasındaki çizgiyi belirtecek şekilde sivri kesik. Epey uğraştırmıştı terziyi, çünkü bütün kusurları «kup» ta buluyordu, kendi vücudunda değil...

Adam, hayatından memnun kadehini kaldırdı:

«— Prosit karıcığım» dedi, «yirmi sene saadetimizin şerefine ve ölüm bizi ayırıncaya kadar çocuklarımızla birlikte yaşamamıza...»

Kadehten bir yudum almıştı ki, devrik gözü, karşı masadaki kadının dâvetkâr gözüne takıldı. Gel banası çok bir kadındı bu, esmer, kıvrımlı, kıvrıntılı... Ve yirmi senelik hır'ın gür'ün, meydan muharebelerinin, kuyruklu yalanların, ve bir kırıntı saadetin şerefine kalkan kadeh, boğaza, ilk yudum hariç, yeni «ümide» aldandı... Bunu kirpiğinin ucuyla, ve boğaz kemiğinin özel bir iniş çıkışıyla belirtti adam...

O sırada bir hokkabaz ekmek parasını çıkarıyordu kendine göre pistin ortasında...

Karşı masadaki kadın kalkmıştı. Kıvrak bir kalça hareketiyle bitişik bitişik sandalyaların arasındaki patikadan sıyrılıyordu, diğer dişilerin de baskılı hasetini hafiflikle, pervasızlıkla yara yara ilerliyordu...

Adam karısını yokladı. Ânın mutluluğunu yaşıyordu o, bir şeyin farkında değildi... «Affedersin, şimdi geliyorum» diye yaylandı...

Lokantanın büyük holünde, «yeni ümit» boy aynasına bakıyordu, kara kıvılcımlar saçan bir bakışla... Elini kaldırmıştı. Bu el beş işareti yapıyordu anlıyana. Öbür elin şehadet parmağı da gene anlıyana bir atlama hareketi yapıyordu. Bu «yarın» demek olacaktı... Yarın beşte burada... Adamın göğsüne bütün baharın ferahlıkları oturdu, bütün ceddinin arslanlıkları doldu, bütün aile reisliğinin rikkati yayıldı: «Karımı bekletmiyeyim» diye düşündü... Emin adımlarla yerine döndü... Karısı dalgın dalgın siyah bir yığın halinde etrafı seyrediyordu... «Yarın saat beşte burada... Yarın saat beşte burada...» Ve kadehini yakaladı:

«— Prosit karıcığım» dedi, «böyle bir günde bu ne dalgınlık?... Yirmi senelik saadetimize içelim!... Sen de benim kadehimden bir yudumcuk al...»

Artık içki neyin şerefine içildi bilmem, yirmi senelik saadetin mi, yoksa ertesi günkü saat beşteki buluşmanın mı?.. İkisi de vardı kadehin dibinde...

O sırada, kıvrak kalçalı, parlak gözlü «yeni ümit» masalarının yanından geçti, bakmadan gözünün ucuyla bile ve kaygan bir hareketle yerine oturdu...

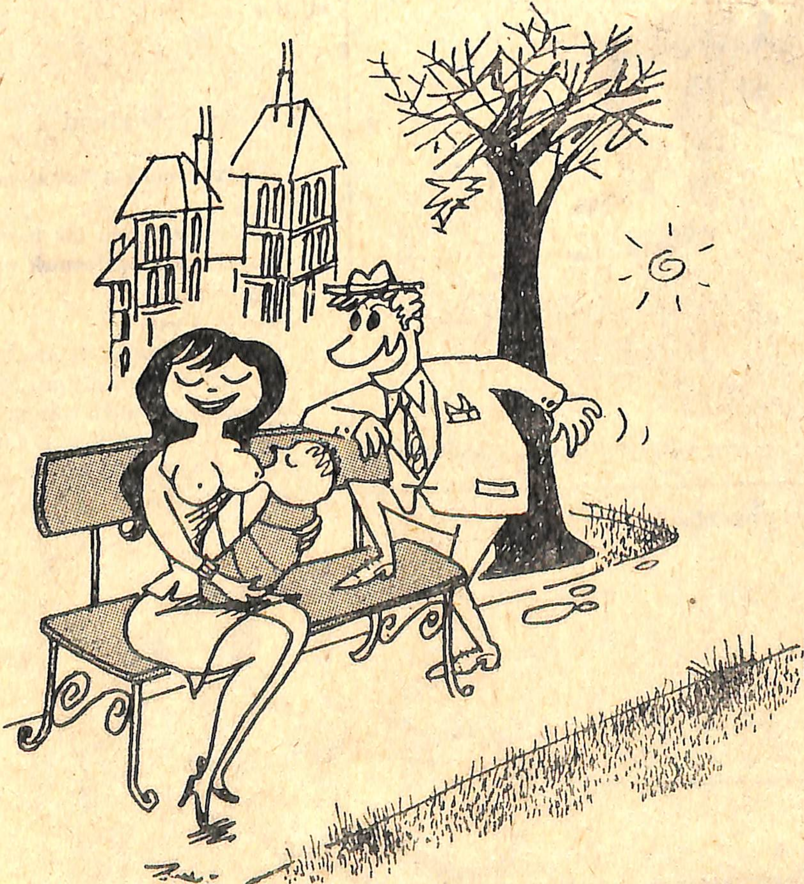
«— Prosit karıcığım prosit, Allah bizi iyi ve kötü günde birbirimizden ayırmasın...»

Ayırmasın!...

Nimet ARZIK

— Abla, şapkanızı tutayım, uçmasın!

— Aman ne şeker şey... Ömrümde böyle sevimli çocuk görmedim!

At yarışları

Karı koca ilk defa at yarışlarına gitmişlerdi.

Kadın kocasına şu teklifte bulundu:

— Dört numaralı at üzerine oynayalım!..

Koca, karısının dediğini yaptı ve ilk yarışta dört numaralı at kazandı.

İkinci yarış başlamadan kadın gene kocasına dört numara üzerine oynamayı tavsiye etti. Kadının şansı varmış, dört numara gene galip geldi.

Üçüncü yarışta da koca, karısının sözüne uydu ve dört numara üzerine oynadı ve kazandı.

Dördüncü yarışta, kadın gene dört numara üzerine oynamasını teklif edince bu sefer koca itirazı dayadı:

— Yeter artık karıcığım, bu kadar zaferden sonra dört numaralı at yorulmuştur. Bu sefer kazanacağını ummuyorum!..

Bir YILBAŞI GECESİ

YAZAN: PEYAMİ SAFA

Çizen: BÜLENT SEREN

28

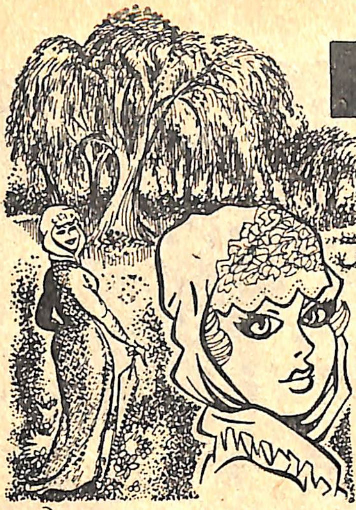

PEMBE MAŞLAHLI HANIM

Sermet Muhtar Alus

— 10 —

Bu sarışın kadın kimdi, kim olabilirdi? Herhalde ben değildim. Demek Tayfunla o sarışın taze arasında yol var. Birleşecekler, buluşacaklar, mesut olacaklar, demek çıkıyor.

Bana sıra gelmişti. Benim kâğıdımla iskambilleri kesti.

O anda, kâğıtları elinden kaptım; parça parça edip fırlattım. Karamaça dokuzlusunun, endişe ve kedere delâlet ettiğini ben değil, çocuklar bile bilir.

Bu asabiyetimi gören Ayşe hanım, kahve fincanını yakalar yakalamaz, içini parmagiyle karma karışık etti.

— Böyle kuruntuya uğruyacaksan, falın, malın lüzumu yok. Zaten, fal, remil dediğin nedir? Bir sürü yalancının, cerrarın uydurmasyonu. Ellerinden geliyorsa, define bulup çıkarsınlar, açlıktan nefesleri kokacağına, zengin olsunlar! diyor

Lâflarımızı sofadan duyan Agavni de yetişmişti.

— Ne falcıya, ne büyücüye metelik atarım, diye başladı. Falın elenikasını, irahmetli validem kadar bilen olmasın. Bütün Samatya karıları, Hayganuş hanımın üstüne yoktur diye ona koşarlardı. Gece gündüz, falıma bakar, nişanlım Artin senin için geberiyor der idi. Ben, aydedeye benzer iken, herif benim yüzüğümü attı da çingene maşası gibi bir karınınkini taktı.

İskambilin gösterdiği ister yalan, ister doğru, ortada bir hakikat var ki, o da Tayfunun halindeki tebeddül.

Ayşe hanımın dediği gibi:

Sev seni seveni hâk ile yeksan ise
Sevme seni sevmiyeni Mısıra sultan ise

Verdiğim karardan dönmiyeceğim. Tayfur'u düşünmiyeceğim, sevmiyeceğim, anmıyacağım.

Dört odalı evin içinde, budalalar gibi pineklemekte mâna yok.

Ayın on beşi geçti amma gene mehtap var, yalnız biraz geçce çıkıyor. İnadıma bu gece Kuşdili'ne ineceğim. Çayırı, dereboyunu, Yoğurtçu'yu dolaşacağım, fingatacağım.

— Ne oluyorum? Dokuz öksüzle bir mağaraya mı kapandım?

Şimdi bunlar bertaraf, biz dün İstanbul'da iken, bir bohçacı kadın gelmiş; ekşi suratla beni sormuş, görmek istemiş. «Yarın, yahut öbür gün behemehal uğrarım, beni beklesinler» demiş.

Evvelki sene, Bağlarbaşı'nda otururken, ara sıra bir bohçacı gelir, başörtüsü, Şile bezi, taharet mendili filân alırdım. İşlemeli iki başörtünün parası kalmıştı galiba?

Gelen kadın ya bu olacak, yahut da bir Bursalı vardı. Hamam takımları filân satardı. Ondan da bir bornoz ile üç dört havlu almıştım da parasını sonra verirsiniz demişti ve bir daha gelmemişti.

Başörtüyü satansa, başıma üç kere bile örtmediğim o maskara bürümceğe kimbilir ne istiyecek?

Bursalı kadınsa, şimdi parçası bile kalmıyan bornozu, Hint kumaşına çevirecek, o âdi havluları da, Selânik telkârileri yerine koyacak...

Pederden daha sipariş gelmedi desem dinlerler mi?

Enişteye hiç lüzum yok. Evin yükü, ediği gediği, eksik olmasın, hep onun üzerinde. Zaten, adamın eti ne, budu ne ki?... Birkaç parasını da bizim uğrumuza tüketiyor. Tek başına olsa, ferih fahur sittin sene geçinir.

Ben, lüzumlu masraflarımı, babanın gönderdiği siparişle kapatıyorum. Süsümü, tuvaletimi, gezmemi, kendim temin ediyorum.

4 Mayıs

Sokak kapısı güm güm vuruluyor. Gözümü açarken az kalsın yataktan fırlayacaktım.

Kapıyı duymuyorlar. Aşağıdan bir kadın sesi:

— Ayol evde kimsecikler yok mu? Yemliha'ya mı yattınız, yoksa başınıza horozu bağlayıp sokağa mı çıktınız?

Koltuğunun altında iki bohça, hiç yüzünü görmediğim bir kadın. Ne o başörtücü, ne de o havlucu...

Agavni, soluya soluya odaya girdi:

— Evvelki gün gelen kadın sizi istiyor; zatınızla konuşacakmış! dedi.

Süphanallah!... Bu da nenin nesi?

Acaba Tayfur'dan bir haber mi var diye yüreğim hop etti. Halbuki Tayfur, bu gibi kadınlardan nefret ettiğini daima söyler. Esasen kadın, erkek kimseyi araya sokmak istemez. Nitekim bir buçuk senedir öyle hareket etmişti.

Kadın, onun tarafından gelecek olsa, ilk geldiği gün söylemez miydi? Tayfur beyden geliyorum, demez miydi?

Ayşe hanım daha yatağından bile çıkmamış.

Robdöşambrımı arkama aldım, aşağıdaki misafir odasına indim.

Uzun boylu, zayıf, 50 lik bir hanım. Mangaldaki dimdik ateş her halde bu olacak.

Ben, daha oturmağa vakit kalmadan, Kanarya da, odaya kendini atmıştı.

Hiç yüzünü görmediğimiz, tanımadığımız bir kimse.

Biz, acayip acayip bakınıyoruz; kadın:

— Yolunuz, biter tükenir şey değil; yokuşu çıkıncaya kadar ne tâp kaldı, ne tüvan; bir sigara sarıp gözümü açayım da... diyor, aynı zamanda, gözlerinin içi gülüyor.

Saçı, başı dört renge girdiği halde hâlâ gözleri sürmeli, kaşları rastıklı, yüzü düzgünlü...

Cigarasını birkaç nefes çekip tablaya koydu. Beni, baştan aşağı süzdükten sonra, dedi ki:

— Elçiye zeval yoktur. Ben, hem elçi, hem tanrı misafiriyim. Sormak ayıp olmasın, Pembe Maşlahlı hanım dedikleri siz misiniz?

Bakındı!... İş nerelere varıyor?

Bu, herhalde bir yabancı kimse idi; şahsımı bile tanımıyordu... Bizi dikkatli dikkatli süzerken sordu:

— Ana kız mısınız, yoksa kaynana, gelin mi?

Açıldı, serbestleşti, dilinin altındaki baklayı çıkardı:

Bir paşa tarafından geliyormuş. Paşa, benim için deli divane oluyormuş, yanıp yanıp tutuşuyormuş.. Benim tensip edeceğim yerde, yüzümü görsün, kâfiymiş; eliyle elimi tutsun, parmağıma zümrüt yüzüğü takacakmış. Boynuma sarılsın, gerdanıma pırlanta gerdanlığı dolayacakmış. Saçlarımı okşasın, kulağıma tek taşlı küpeyi asacakmış...

Bu hanımın, kimin tarafından geldiğini şimdi anlamıştım.

«Pembe Maşlahlım; beni yaktın, kavurdun, dumanımı savurdun!» nakaratlı, o meşhur sakallı Hasip paşadan.

Dediğim çıkmadı mı? Demek ki paşa, beni adamakıllı gözüne kestirmiş.

Kendimi kaybederek kahkahayı atmışım.

Kanarya, eğlenelim diye, karşıdan gözünü kırpıyor, «Peki, iyi amma, sonrası hanımcığım...» diye kadını söyletmek istiyordu.

Bohçacı kadın, cesaret bularak, gayrete geldi. Başladı çeneye:

(Devamı var)

Gençlerin, kadınların mizah dergisi:

ŞEYTAN

ŞEYTAN

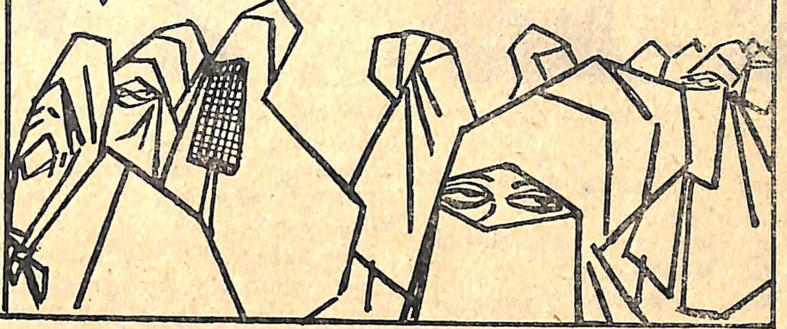
Pek yakında çıkıyor!

KOMİSER OSMAN

TURHAN SELÇUK

DÜĞÜN GECESİ ESRARI (10)

GECENİN GEÇ VAKTİNDE DAVETLİLER TOPLU OLARAK DÜĞÜN EVİNİ TERKEDER-LER...

KADINLARDAN SONRA ERKEKLERDE AYRILIRLAR. BAZILARI KENDİLERİNİ BEKLİYEN EŞLERİYLE BULUŞURLAR.

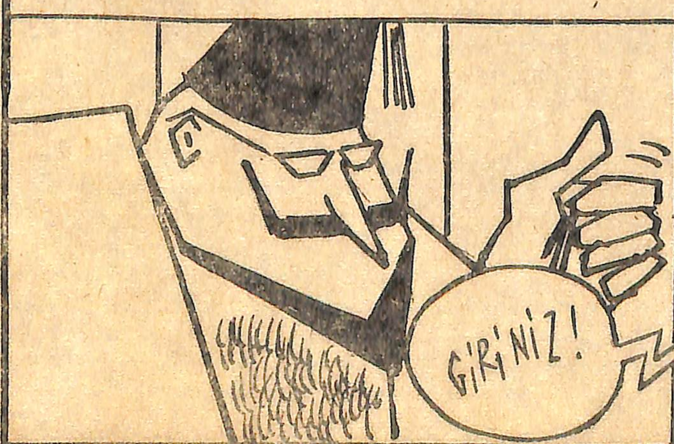
DAVETLİLER GİTTİKTEN SONRA KOCA KONAĞI DERİN BİR SESSİZLİK SARAR. ORTA İŞLERİNE BAKMAK İÇİN TUTULAN FITNAT HANIM, NİYAZİ BEYE YAKLAŞIR:

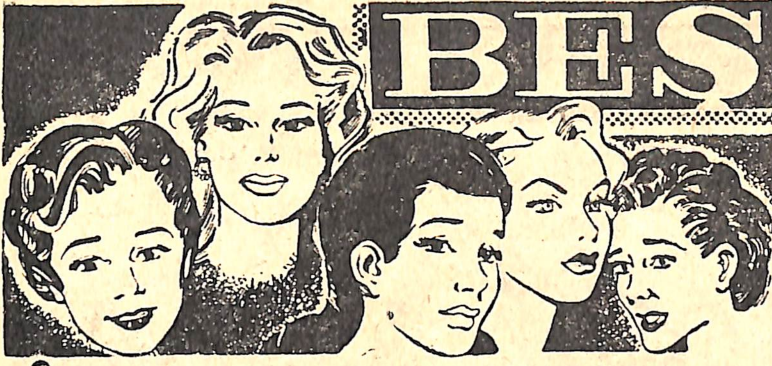

OSMAN ELİNDE YÜZ GÖRÜMLÜĞÜ HEDİYESİ, GELİNİN ODA KAPISINA BİRKAÇ KERE VURUR...

KOMİSER BİRAZ HEYECANLI FAKAT ÇOK DİKKATLI, ODA KAPISINI AÇAR, İÇERİ GİRER.

BEŞ Genç Kız

Yazan: RONA JAFFE
Çeviren: GÖNÜL SUVEREN

— 28 —

Genç adam güldü. «Sen hakikaten sarhoşsun!»

April, «Ne yazık,» diye düşünüyordu. «Böyle yakışıklı bir çocuk bu kadar aptal olsun. O galiba kayıt kısmında. Fakat ben kayıt memurlarının hepsini tanıdığımı zannediyordum. Belki yeni memurlardandır.»

Eliyle işaret ederek, «Tenis raketini getirdiğin için akıllılık etmişsin,» dedi.

Genç adam, April değil de asıl kendisi bir budalayla konuşuyormuş gibi bir tavırla kaşlarını kaldırarak cevap verdi. «Evet, işe yarıyor.»

«— İyi oynuyor musun bari?»

«— Oldukça. Her gün işten sonra oynamağa çalışırım.»

April, «Ya?» dedi. «Nerede? Parkta mı?»

«— Neden? O kadar mı fena oyuncuyum?»

«— Ne?»

Genç adam April'in başını okşadı. «Kızım bundan sonra güneşte bu kadar oturma.»

April, «Biliyorum,» diye başını salladı. «Yüzüme hemen çil basıyor.» Bir kenarda üstüne yaldızla «Hudson Kulübü» yazılmış kamışlar bulmuştu. «Bunlardan birini alırsam, kızmazlar değil mi?»

«— Onları buraya bu iş için koymuşlar.»

«— Aferin onlara!»

«— Öyle ya...» Genç adam tebessüm ediyordu. «Hakikaten çok düşünceli insanlar.»

April memnun memnun kamışlardan ikisini çantasına koydu. Sonra da kibar bir tavırla «Sen yeni misin?» diye sordu.

«— Hayır. Galiba sen yenisin. Zira seni şimdiye kadar gördüğümü hatırlamıyorum.»

Genç adam elini uzattı. «İsmim Dexter Key.»

«— Benimki de April Morrison. Otuz beşinci katta çalışıyorum.»

Genç adamın gülmeğe çalıştığı belliydi. «Otuz beşinci katta ne yapıyorsun bakayım?»

«— Sekreterim. Sen nerede çalışıyorsun?»

«— Merrill Lynch, Pierce, Fenner ve Beane Müessesesinde.»

April, «Aman Yarabbi,» dedi.

«— Ne var?»

«— Ben seni... Ben seni Fabian memurlarından zennetmiştim... Sen azalardan olacaksın.»

Dexter Key bara tutunarak gülmeğe başladı. Başını sallıyor, gözlerinden yaşlar akıyordu.

Sonra derin derin nefes alarak, «O kadar güzelsin ki,» dedi. «O kadar güzelsin ki.»

Genç kız utandığı veya şaşırdığı zaman yaptığı gibi, baş parmağını ısırıp duruyordu. Dexter çok güzel olduğunu söyleyince parmağını öyle bir dişledi ki, az kalsın kanatacaktı.

Genç adam gülerek, «Ben de zavallı kızcağız başını havuzun dibine çarptı, diye düşünüyordum,» dedi. «Neyse sıhhatine kavuştun, bunu bir şişe gazoz açarak tesid edelim.»

April, «Çok mahcup oldum,» diye mırıldandı

«— Olma... Tanıştığımıza çok sevindim.»

April, «... Ben de,» dedi.

«— Söyle bakayım, ofis partilerinden sen de benim kadar nefret eder misin?»

«— Bilmem ki. Bu geldiğim ilk parti.»

«— O halde sana baba nasihatı. Bu partilere gitme. Dünyanın en sıkıntılı şeyleridir onlar. Başka bir fikrim var... Benimle öğle yemeği yer misin?»

«— Kulüpte mi?»

«— Evet, yemek salonunda. Oranın manzarası çok güzel.»

Dexter kolunu uzattı, April memnun ve şaşkın onun koluna girdi. İsmi de ne hoştu: Dexter Key... Sosyete isimlerini andırıyordu. Ne de hoş yanmıştı. Profilden de cepheden olduğu kadar güzeldi. Genç kızın New York'ta tanışacağını tahayyül ettiği tipte bir genç. Sanki biraz sonra uyanacak ve kendisini evindeki, o küçücük, sıcak odasında buluverecekti...

Dexter, «Manzara güzel değil mi?» diye sordu.

«— Harikulâde!»

«— Öğle yemeğinden evvel içki içer misin?»

«— Bilmem ki.»

Genç adam ona bakarak başını salladı. «Bir Martini içer misin?» dedi.

«— Peki.»

Garsona iki parmağını kaldırarak işaret etti, adam bara koştu. Sonra Dexter çenesini eline dayayarak April'i süzmeğe başladı. «Söyle bakalım, tenisten, borsadan, yelkenden, kayaktan, tiyatrodan, Louis Armstrong'dan, rahat şeyler giymekten, hiç görmediğin bir yere gidip yürümekten hoşlanır mısın?»

«— Evet. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Bilmiyorum. Evet... Ondan sonrakileri unuttum.»

«— Louis Armstrong.»

«— Evet.»»

«— Rahat şeyler giymek.»

«— Evet.»

«— Hiç görmediğin bir yere gidip yürümek.»

«— Bunu her zaman yapıyorum zaten. New York'a geleli altı ay oldu. Pazarları kilometrelerle yol yürüyor, sık sık kayboluyorum.»

Dexter, «Orası muhakkak,» dedi. Fakat bunu samimî bir sevgiyle söylemişti, onun için April kızmadı.

Sonradan genç kız o heyecanlı yemek esnasında ne söylediğini, ne yediğini hatırlayamadı. Fakat Dexter'in söyledikleri, konuşurken dudaklarının ve çenesinin nasıl hareket ettiği, hepsi hepsi aklında kalmıştı. Dexter'in ellerini de hatırlıyordu. Güneşten iyice yanmıştı bu eller. Sağ elin baş parmağının altında raketin yaptığı bir nâsır, sol elinin küçük parmağında ise altın bir yüzük vardı. Bunu üstünde aile arması bulunuyordu. Dexter'in sesinin tonu da zaman zaman değişiyordu: Nâzik, kibar, neşeli ve bir çocuk gibi somurtkan... Bu somurtkanlık, April'in ondan daha çok hoşlanmasına sebep oldu. Netice de bu Dexter'in karakterinin bir cephesi değil miydi? Başkası böyle somurtsaydı, muhakkak ki April buna tahammül edemezdi, fakat genç kız Dexter'in her kusurunu affetmeye hazırdı. Tabiî onun gibi bir genç şımarık da olacaktı. Hususî mekteplerde okumuş, sonra Yale Üniversitesine gitmişti. Yelkenlisi vardı. Dexter ona bir yaz tatilinde gidip çelik fabrikalarından birinde çalıştığını söyleyince de şaşırdı.

Dexter, «Başımdan geçenleri yazdım ve bunu bir mecmuaya da satmağa çalıştım,» diye devam etti. «Fakat almadılar. İşin doğrusu, ben iyi yazı yazmasını bilmiyorum. Fakat o yaz benim için büyük bir tecrübe oldu, üstelik elime borsa işlerinde kazandığımdan da daha çok para geçti.»

«— Bu çok hoş, işte.»

«— En tuhafı, bu işe sırf alay olsun diye girmem.»

Yemek bittiği zaman saat dört olmuştu. Hava tertibatı olan yemek salonu o kadar serin ve aşağıdaki manzara da o kadar güzel ve câzipti ki, bir müddet daha orada oturdular.

Dexter, «Buraya nasıl geldiniz?» diye sordu. «Otomobillerle mi?»

April, «Otobüslerle,» dedi.

«— Partiden sonra işin var mı?»

«— Hayır.»

«— Ben seni New York'a götürebilirim. O zaman otobüse binmek mecburiyetinde de kalmazsın. Ben şehirde elbisemi değiştiririm, sonra da bir yere gider kokteyl içeriz. Ne dersin?»

April, «Olur,» diye mırıldandı.

Genç adam ayağa kalktı. «New York'a gitmem lâzım zaten. Orada oturuyorum.»

April sevinçle içini çekti. «Komşuyuz demek?»

«— Ne iyi değil mi?»

Genç adam onu kulübün önünde duran beyaz Jaguar'a götürünce, April'in kalbi az kalsın duracaktı. Dexter arabanın üstünü açtı ve sonra genç kızın alçak otomobile binmesine yardım etti. Motor çalışmağa başlayınca April bir an arkaya baktı, «Şifon eşarbım olsa sallardım,» diye düşünüyordu. «Keşke şurada bir iki tanıdık da olsaydı da benim bu yakışıklı gençle, bu harikulâde otobimobile bindiğimi görselerdi...» Dexter Key'in arkasında hâlâ tenis kılığı vardı. April kendi kendine, «Ne de cesur,» dedi. «Şortla New York'a gidiyor.» Fakat Dexter Key'in istediği yere istediği kılıkla giden tiplerden olduğu belliydi.

Genç adam arabanın radyosunu açtı. Rüzgâr ve müzik April'in kulaklarını okşuyordu. Genç kız, «Galiba çok hızlı gidiyoruz,» dedi.

«— Yok canım... Araba alçak da sana öyle geliyor. Yetmiş mille gidiyoruz.»

«— Yetmiş mi?»

Dexter, «Şu mavi göğe bak,» diye güldü.

April başını arkaya dayayarak, süratle ilerlemelerine rağmen hiç değişmeyen pırıl pırıl mavi semaya baktı. Radyo bir aşk şarkısı çalıyordu, April de söylemeğe başladı. Ne kadar da mesuttu... Mesut... Mesut... Mesut...

Dexter otomobili ağaçlıklı, sessiz bir sokakta bir apartmanın önünde durdurdu. Sanki burası bambaşka bir dünyaydı. Sokak tenha, gölgeli ve serindi. Kaldırımın kenarında başka spor arabalar da vardı: Ateş kırmızısı... Koyu yeşil... April bu sokakta oturanların hepsinin genç, zengin ve yakışıklı olduğunu düşündü. Dexter raketini arabadan alarak, April'in inmesine yardım etti.

«— Yukarı gelir misin? Yoksa burada beklemeyi mi tercih edersin?»

(Devamı var)

BASIN ŞEREF DİVANININ 19 NUMARALI TEBLİĞİ

«23 Ocak 1962 salı günü Prof. Dr. Naci Şensoy'un başkanlığında toplanan Basın Şeref Divanı, son günlerde muhtelif gazetelerde yapılan yayınların Basın Ahlâk Yasasına aykırı olduğunu görmüş ve bahis konusu gazeteler hakkında resen takibata geçmek kararı almıştır.»

Dinlenme!

Bir boks maçında, boksörlerden biri, hasmından yediği sert bir kroşe ile yere serilmişti. Hakem: «Bir.. iki...» diye saymaya başladı. Bu sırada seyirciler de heyecanlanmış, her kafadan bir ses geliyordu. Birdenbire yerde yatan boksör başını kaldırıp bağırdı:

— Yahu biraz susalım, hakemin hangi sayıya geldiğini işitemiyorum!..

Fabrikatör

Hâkim; tanık genç kadını sorguya çekiyordu:

— Evli misiniz?

— Evet...

— Kocanız ne iş yapar?..

— Fabrikatör...

— Çocuk...

— Hayır hâkim bey, möble fabrikatörü...

Yılmaz MANAV

Kâtip!

Çok zengin bir iş adamının genç ve yakışıklı bir kâtibi varmış. Adam, boş kalan zamanlarında bu cana yakın kâtiple eğlenmek maksadiyle kumar oynar ve tesadüf bu ya, her zaman da kaybedermiş. Bir gün patron dayanamamış, kâtip'e:

— Yahu sen hile mi yapıyorsun Allahaşkına? Ne zaman seninle oynasam kaybediyorum. Şu kazanmanın sırrını bana da söylesene!..

Kâtip:

— Aman patron hile yapmak haddime mi düşmüş? Bakın size bu kazanmanın sırrını söyliyeyim: Efendim benim bir metresim var. Her kumara gidişte onun saçından bir tel koparır ceketimin düğmesine sararım, işte bu bana çok uğurlu geliyor ve her zaman kazanıyorum.

Aradan bir kaç gün geçer. Bir gün patron akşam yemeğini arkadaşlariyle yemiş ve onların bir poker partisi çevirme tekliflerini de reddetmemiş. Aklına kâtibinin uğurlu saç hikâyesi gelmiş. «Benim metresim yok ama güzel bir karım var. Onun saçı da bana uğur getirir» diye düşünerek doğru eve koşmuş. Aksilik bu ya vakit geç olduğu için karısı yatmış. Fakat kazanmak hırsıyla yanan patron ayağının ucuna basa basa karısının yatağına gider, usulca kadının başından bir saç koparıp tam kapıdan çıkacağı sırada kadın uyku sersemi gözlerini aralamış ve:

— Kâtip, yine mi kumara?... demiş.

Duran ERGÜL

Karşılıklı...

Mahallenin zengini, bahçede çamın altında koltuğa yaslanmış iftar topunu bekliyordu. Yoldan geçen bir fakir yalvardı:

— Allah rızası için bir sadaka...

Beyefendi yattığı yerden el çırpıp seslendi:

— Mehmeeet!... Ali'ye söyle, Ali vekilharca söylesin, vekilharç uşağa söylesin, uşak da gitsin şu dilenciye «inayet ola» desin!

Bunu işiten fakir, ellerini göğe açıp yalvardı:

— Yarabbi Cebrail'e söyle, Cebrail Mikâil'e söylesin, Mikâil İsrafil'e söylesin, İsrafil Azrail'e söylesin, Azrail de gelsin şu herifin canını alsın.

Mehmet ORAL

Milletler Gülüyor

Efemine

Genç kız sevgilisinin evlenme teklifini kabul ediyordu; bütün işi bozan kızın annesi idi. Bir türlü müstakbel damadını sevememişti. Genç kız bu hususu anlatırken sevgilisine:

— Canım, dedi; annem seni biraz efemine buluyor.

Genç adam bir müddet kayınvalidesini düşündükten sonra:

— Doğru; dedi. Onunla kıyas edilince...

Vaftiz

Küçük bebeği vaftiz etmekte olan papaz sordu:

— Bebeğe ne isim koydunuz?

— Chauncey William Robert Montgomery Finley!..

Papaz bu cevap üzerine yardımcısına seslendi:

— Bir parça daha su lûtfen!.

Nerden anlamış!

Meşhur dedektif Sherlock Holmes ve arkadaşı Dr. Watson yolda gidiyorlardı. Birden Sherlok Holmes:

— Azizim Watson dedi; çok güzel ve genç bir kadın tarafından takip ediliyoruz.

Dr. Watson hafifçe arkasına dönüp baktı ve:

— Haklısınız üstad dedi; fakat nerden anladınız Allahaşkına?

Sharlok Holmes gülümsedi:

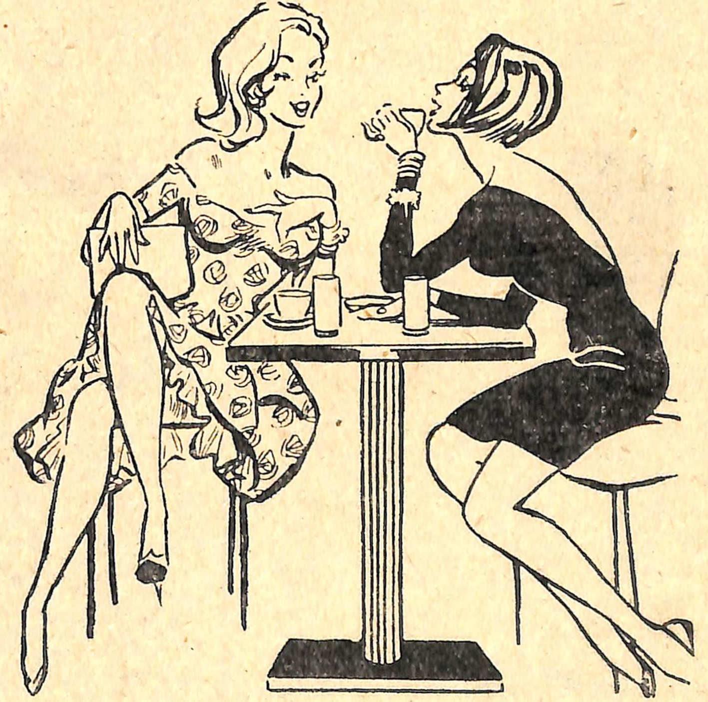
— Karşıdan gelen bütün erkeklerin gözlerindeki hayran bakışlarından.

Telefon

— Telefona niçin cevap vermiyorsun?

— Çalmıyor ki?...

— Sen her işte böyle en son dakikaya kadar mı beklersin?...

— Evet şekerim, her kadının hiç olmazsa bir kocası olmalıdır!

Palavracıklar

O sene İtalya'da hastaneler o kadar dolu idi ki iki taraflı zatürree olmak imkânsızdı, sadece tek taraflı zatürree olunabiliyordu.

★

Bina o kadar yüksek, o kadar yüksekti ki asansörcü çocuk hava raporunu dinlemeden üst kata çıkmıyordu.

★

Zaman o kadar değişti ki kadınlar anlaşılmaz oldu; bugünlerde eğer bir kadın genç görünüyorsa yaşlıdır, yaşlı görünüyorsa gençtir, arkadan görünüyorsa peşine düşmek lâzımdır.

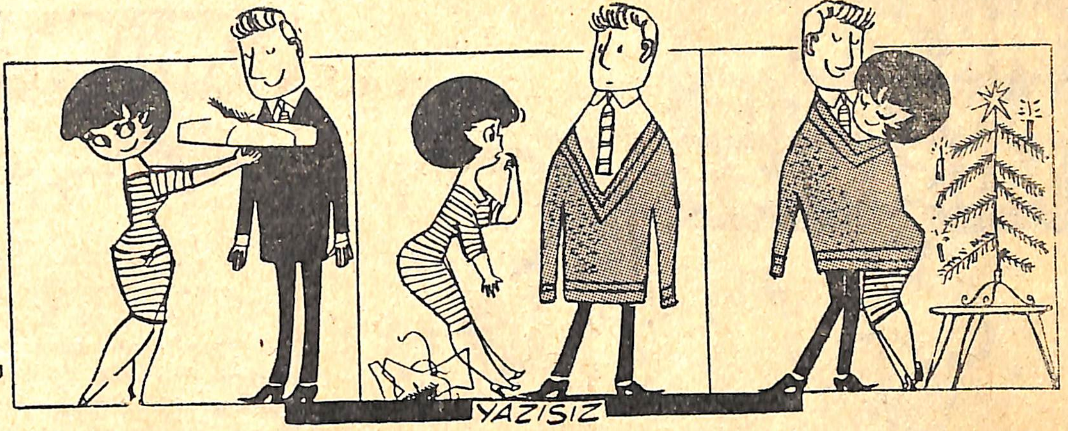
★

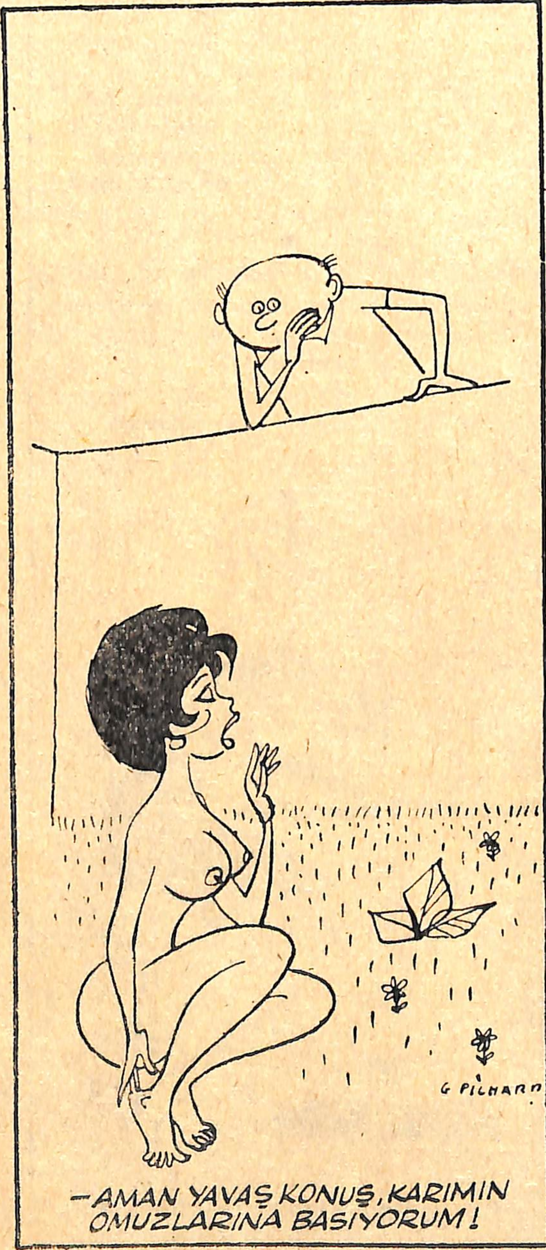
Şapkasında o kadar çok çiçek vardı ki cenaze alayı onu takibe başladı.

★

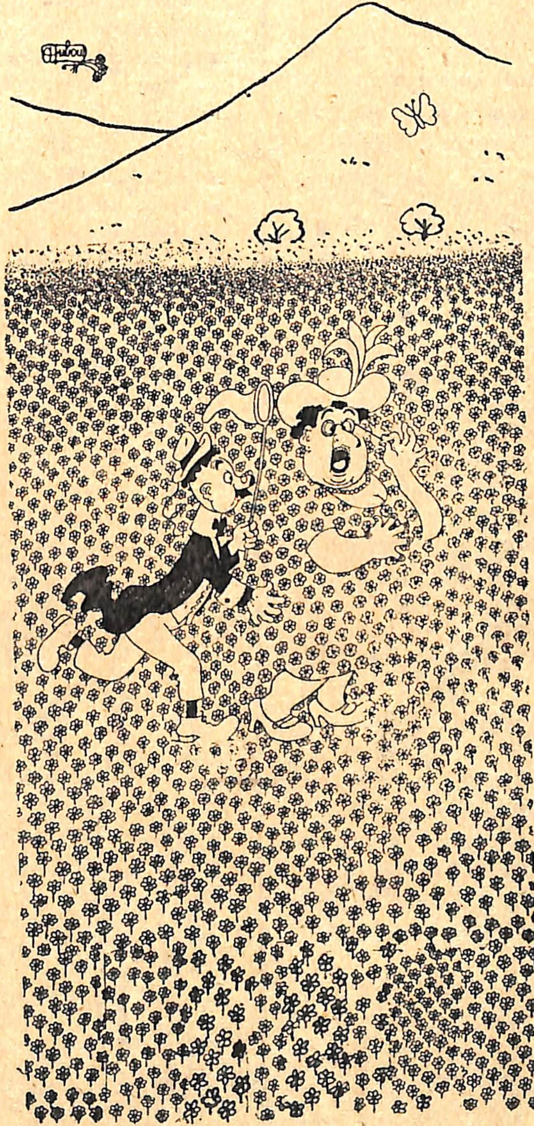
O kadar nâzik bir adamdı ki mezar taşında bile şöyle yazılı idi: «Kalkamadığım için özür dilerim.»

Dünya KARİKATÜRLERİ

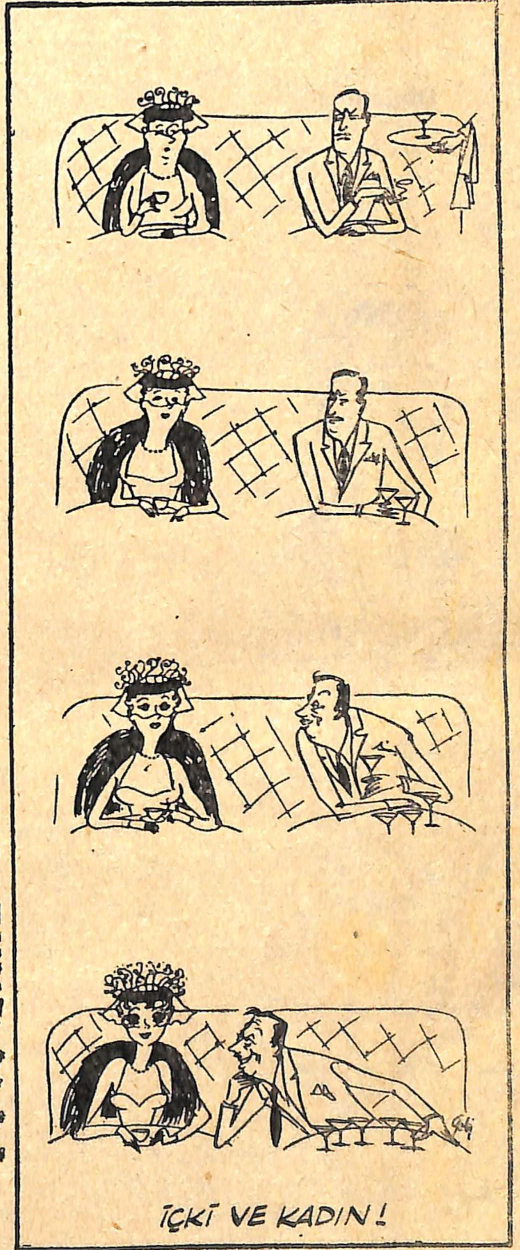

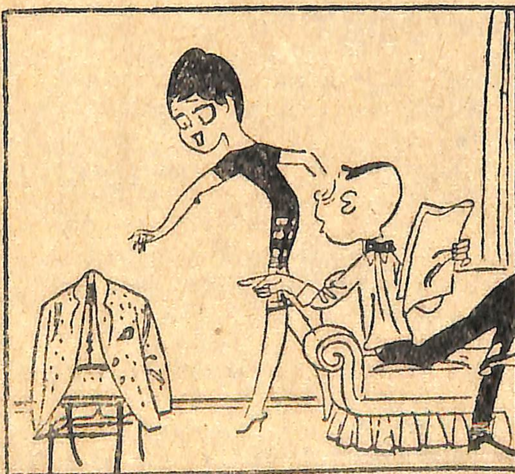
—AMAN YAVAŞ KONUŞ, KARIMIN OMUZLARINA BASIYORUM!

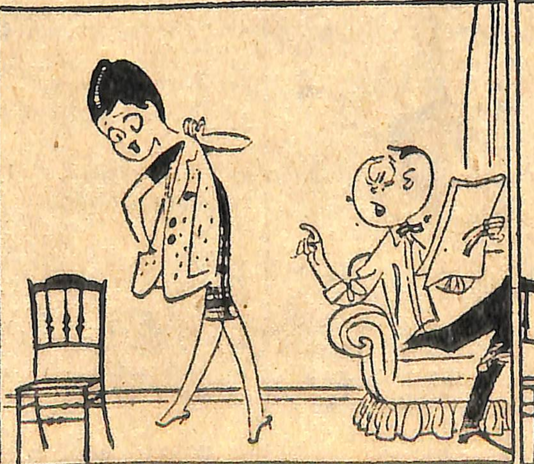
—OH, AFEDERSİNİZ!

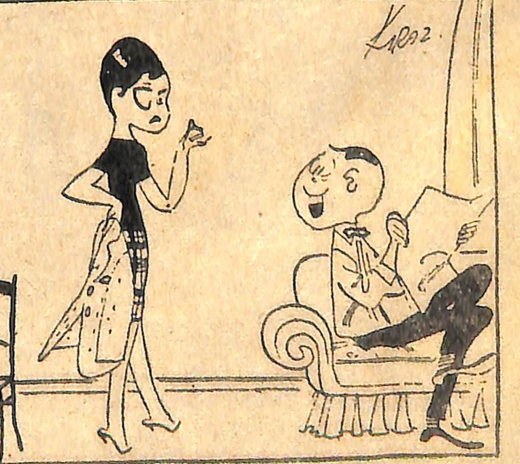
İÇKİ VE KADIN!

—KARICIĞIM, BAK CEKETİMİN SAĞ CEBİNDE...

...SANA BİR SÜRPRİZİM VAR!

—BU MU?
—EVET, PALTOMUN KOPAN DÜĞMESİ!

Bu Yıl
İlk Çekilişte

15

APARTMAN DAİRESİ
ile
1 adet 100.000 lira
ve

ayrıca 1620 talihliye
400.000 lira çeşitli
para ikramiyeleri

14 ŞUBAT 1962

Akşamına kadar birikmiş paralarınızı bankamızdaki İkramiyeli Aile Cüzdanı hesabınıza yatırmakla siz de bu çekilişin talihlileri arasına katılabilirsiniz.

YAPI ve KREDİ
BANKASI

Reklâmcılık - 460 - 24

Akbaba

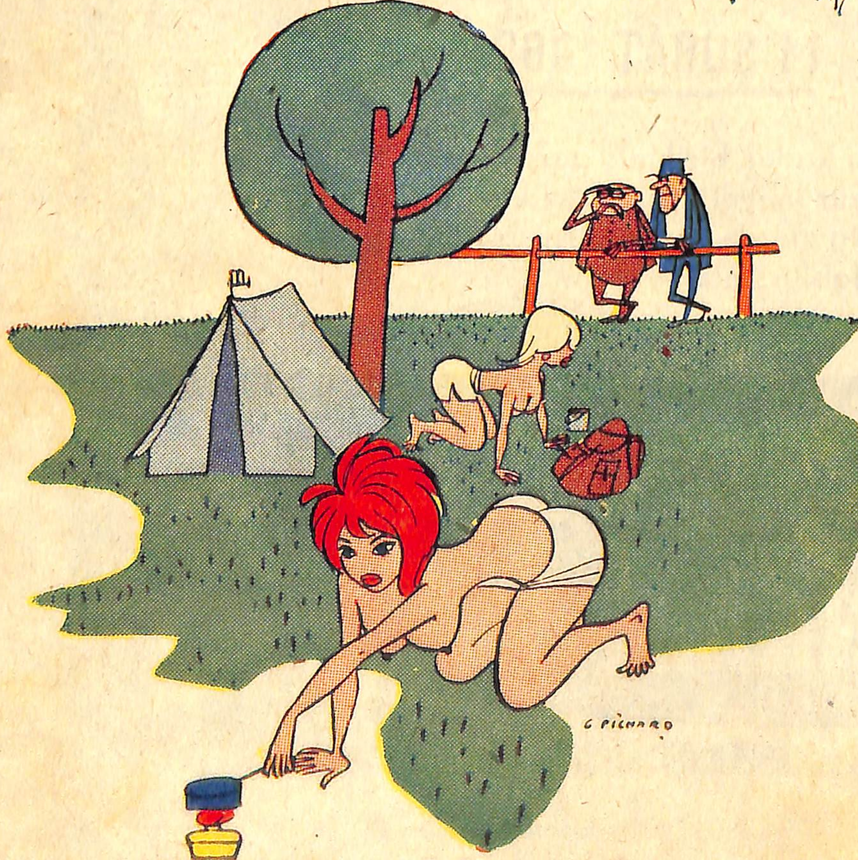
YAZISIZ

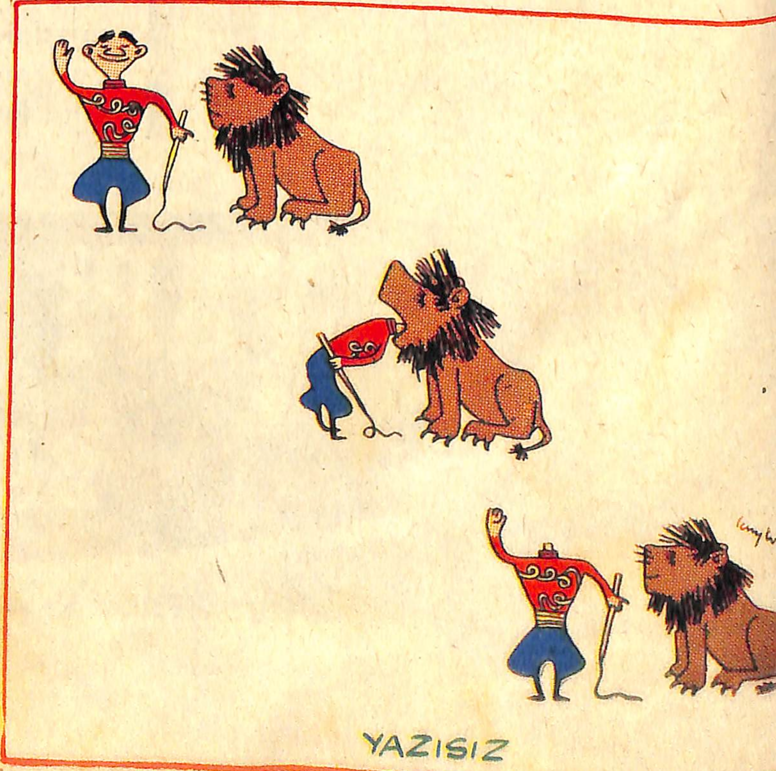
–KARINIZ DEĞİL Mİ ? ARKASINDAN TANIDIM !..

–SEVGİLİM, HAYATIMIZ HEP BÖYLE DUDAK DUDAĞA AKIP GİTSİN !..

–GÖZLERİM PEK İYİ SEÇEMİYOR AMA, GALİBA KUZULARIN ÇOK BESLİ !

YAZISIZ